Akbaba

«Doğum kontrol altına alınacak» —Gazeteler—

— Ayıp, ayıp... Yeni evlileri gözetlemeye utanmıyor musun?..
— Ben gözetlemiyorum ki... Doğumu kontrol ediyorum!

TÜRK
EMEĞİNİN
ŞAHESERİ:
HALİS
PORSELEN

İLÂNCILIK

AVRUPADAN ÜSTÜN KALİTE - UCUZ FİAT

SATIŞ ACENTESİ : Kristal Ticaret T. A. Ş.
Tahtakale Cad. 13 İstanbul - Tel: 22 66 90

TUZLA PORSELEN FABRİKASI

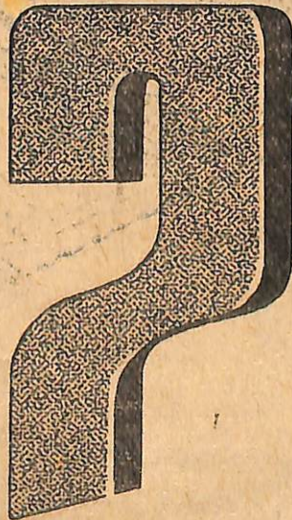
MERKEZİ : SALI PAZARI HANI, TOPHANE - İSTANBUL

İlâncılık - 1835 - 108

17/3

ACI
KAHVENİN
40
YIL
HATIRI,YA
LEZZETLİ
MAKARNANIN

PİYALE
MAKARNASININ

Reklâmcılık - 1400 - 109

Asıl şimdi...

GRAFİKA

..bol gıdaya
ihtiyaçları vardır!

Anneler, pek iyi bilirsiniz ki çocuklar bu yaşta çok enerji sarfederler.

O halde..... onlara lâzım olan Vitamin ve Kaloriyi vermek için bol SANA yedirmeli.
SANA'da çocukların gelişmesi için elzem olan gıda fazlası ile vardır.
Çünkü 100 gr. SANA'da, insana mukavemet veren 2000 Ünite A ve 100 ünite D vitamini mevcuttur.
SANA nefis ve tabii tadı ve güzel kokusu ile ekmeğe ayrı bir lezzet verir.

S 275

Sana

ağıza tat, vücuda sıhhat!

İlancılık - 2097 - 110

Akbaba

SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 94
16 Mayıs 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Benden sonra!

Elli beş yıl geçti aradan: Selânik'te, İttihat ve Terakkî kongresi toplanmıştı. İki genç asker, bu parti kongresinde, çoğunluğun benimsemediği bir düşünceyi savundular: Ordu politikadan ayrılmalıdır.

Bu iki askerden biri otuzunda yoktu henüz: Erkân-ı Harp Binbaşısı Mustafa Kemal Bey. Öbürü, yirmi beşindeydi ancak: Erkân-ı Harp yüzbaşısı İsmet Bey...

Politikacılar çoğunluktaydı ama, hak, bu iki asker delegedeydi!

* * *

Harbiye Nâzırı müşir Ahmet İzzet paşa, meşhur «Heyet-i seferiye» ile Yemene gidiyordu: İmam Yahya ile son pazarlığa...

İzzet paşa, methini ünlü Alman Generali Golç paşadan duyduğu İsmet beyi de yanına almak istedi. Ona gönderdiği mektupta: «Benimle beraber gelmek ister misiniz?» diyordu.

İsmet bey, bu soruya şu karşılığı verdi: «Paşam, ben askerim. Emrettiğiniz yere gitmek vazifemdir. Ama, büyük affınıza sığınarak sorayım: Siz orduyu başsız bırakıp nereye gidiyorsunuz?.. Bir Balkan Harbini çok mu uzak görüyorsunuz yoksa?..»

Kolağası İsmet bey Yemen heyet-i seferiyesi ile gitti. Yalnız gitmekle de kalmadı, İmam Yahya ile anlaşmayı da bu yirmi yaşın içindeki genç asker başardı. Ama onlar bu çöl anlaşmasını imzalarken, Balkanlarda yangın cephe cephe tutuşmuş, her vilâyeti bir vatan kadar büyük, bir vatan kadar güzel Rumeli elden gitmişti.

İsmet bey, Osmanlı Harbiye Nâzırına: «Bir Balkan harbini çok mu uzak görüyorsunuz?» diye sorduğu gün henüz yirmi yaşın içinde bir toy subaydı ve o bunu sorarken, Dışişleri Bakanı tahta sakal Asım bey, Meclis kürsüsünden şöyle bağırıyordu:

— Balkanlardan vicdanım kadar eminim!..

Osmanlı imparatorluğunun güngörmüş politikacılar çevresinde, felâketi tek başına gören o genç subay, bizim bugünkü ihtiyar İsmet paşamızdır!

* * *

Bugün de politikacıların tutumundan, partilerin gidişinden hırçınlaşan emekli, emeksiz subaylar var: Yüzbaşılar, binbaşılar, yarbaylar, albaylar...

Elli beş yıl önce, Mustafa Kemal'le beraber orduyu politikadan uzaklaştırmak istiyen İsmet paşa, bugün, o yarım asır geride bıraktığı inancında daha da haklıdır elbet. Ama haklı olan sadece kendisi mi?

Sayın İnönü, seksen yaşın bembeyaz baharı içinde, bize, iyimserlik edebiyatının ne kadar güzel, ne kadar ışıklı örneklerini verirse versin, iç ve dış manzara gönül açıcı değildir.

Bir memleket ki, içeride Koçero, dışarıda Makarios ona kafa tutabiliyor, o memleketin düşünen başları, duyan gönülleri rahat olamaz.

Biz, İsmet paşanın hayatında yalnız zaferler görmeye alışmış insanlarız: Kurtuluş Savaşlarından Lozan Savaşlarına kadar... Çeteyi ordu yapan odur. Vatandaşa, devlet gücünün mutlu huzurunu tattıran odur. İlk fabrikaların çarklarını işleten, bacalarını tüttüren odur. Suyu, elektriği, treni Türk uyrukluğuna sokan odur. Bütün devrimler boyunca Atatürk'ün ünlü Başbakanı odur.

Onun, şimdi nasıl yalnızlıklar içinde bunaldığını bilmiyor değiliz... En başta, kendi diliyle söyleyelim: «Ne zaman sıkışsa, Hızır gibi imdadına yetişen» Mustafa Kemal'i yok. Sonra, bütün o inanmış insanlar yok, o yetişmiş insanlar yok, o güvenilir insanlar yok, o disiplinli devrimciler kadrosu yok!

Türkiye, on yedi yıldır, bu inanmış insanlar, bu disiplinli insanlar kadrosunun yokluğunu çekiyor.

Demokrasi ile disiplin yanyana gelmez sanmayınız. Onun da kendine özgü disiplini vardır ve tam tersine disiplinsiz demokrasi yaşamaz.

Bu disiplin, ne partiler içinde, ne hükûmet içinde kurulamadı. Siz söyleyiniz bana: Memleket içinde nasıl kurulsun?..

Sayın İnönü'nün her zaman öpülmeye lâyık eli, artık şahlanan olayların dizginlerini tutacak gücü kaybetmişe benziyor... Bir küçük örnek vereyim:

Hacılarımıza —çöl soyguncularına dağıtsın diye— ne kadar döviz vermişiz bu yıl, biliyor musunuz?

Sekiz milyon dolar!

Sonra, borç almak için küçücük Avrupa devletlerine, örneğin Belçika'ya avuç açıyoruz: Hem de elli milyon, yirmi milyon, on milyon değil... Bir milyon, bir!..

Bu tavizci politika ile ne plân yürür, ne memleket kalkınır, hattâ ne de dünya piyasasında haraç mezat tükettiğimiz millî itibar yeniden kazanılır.

E, ne olacak?.. Düşünen kafalar kabuk, duyan kalpler nasır mı bağlayacak?.. Binbaşı Mustafa Kemal'ler, Kolağası İsmet beyler susacak mı?..

Politika dünyası, tapusu yalnız ikbal vurguncularına açık bir yasak bölge mi olacak?.. Atatürk'ü yetiştiren, İnönü'yü yetiştiren, Recep Peker'i yetiştiren asker ocağı, artık devlet adamı yetiştirmiyecek mi?..

Ummam ki: «Benden sonra peygamber gelmiyecektir» diyen Hazret-i Muhammet gibi, çok sayın İsmet paşamız da: «Benden sonra asker ocağından devlet adamı gelmiyecektir» desin.

Politikanın «Hâtemül enbiya»sı olmaz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İki yüzlü!

Gel de oku mektubunu

Aziz Nesin

Kadreşim Muzaffer,

Sana kaçtır, elyazın okunaklı değil, lûtfen daktiloyla yaz mektuplarını diye rica ettiğim halde - benim zarzor okuyabildiğime göre - 2 Mayıs 1962, belki 21 Nisan 1953 ya da 91 Şubat 1217 tarihli mektubunu, yine o kargacık burgacık elyazınla yazmışsın. Hem «3 Haziran 1096», hem «1 Ocak 2991» okunabilen, ama bir arkadaşımın «3, 5 Haziran 3856», başka bir arkadaşımın da sökmek için yarım saat uğraştıktan sonra «1961 Aralık 361» olarak okuduğu, doğrusunun hangisi olduğu bir türlü anlaşılmayan, ama bir yazı okuma bilirkişisine göre de «301 Mart 3387» tarihli mektubun için çok teşekkür ederim.

Nasıl olup da elyazının her kelimesini, hattâ her harfini, herkese ayrı ayrı okutturabilip, başka başka anlamlar çıkarttırabildiğine çok şaşıyorum; bu büyük başarından ötürü seni candan kutlarım.

Çoktan beri senden gelecek cevabı beklemekteydim. Durumumu, vereceğin cevaba göre belirliyecektim. Sen de cevabını çok geciktirdin.

Postacıların zarfın üstündeki yazılarından, notlarından, açıklamalarından, mektubun neden geciktiğini öğrendim. Sen hemen cevap yazıp postaya atmışsın ama, postacılar zarfın üstüne «İstanbul» niyetiyle yazdığın kelimeyi «İzmir» okuduklarından mektubu İzmir'e, İzmir'deki postacı da «Mersin» okuyup Mersin'e göndermiş; mektup bu yüzden altı il, dokuz ilçe dolaştıktan sonra İstanbul'a ulaşmış.

Mektubun İstanbul'da da günlerce postaneden postaneye, elden ele dolaşmış durmuş.

Bir gün postacının,

— Acaba bu mektup sizin mi? diye tereddütle uzattığı zarfı alıp üstündeki yazıya baktım, baktım, baktım; tabii okumak niyetiyle bakıyordum. Bütün ömrümce baksam yine de okuyamıyacağımı anlayınca,

— Neden benim oluyormuş! dedim.

Postacı,

— Herkese gösterdik de, dedi, bir de size sorayım dedim...

Sonra mektubun inanılmıyacak bir tesadüfle elime geçti.

Bir öğle üzeri evden çıkarken, karşı daire komşumuzun postacıyla tartıştıklarını gördüm. Pijamalı komşum postacıya,

— Zarfın üstünde «Hacı Veli» yazıyor, benim adım Muhsin... diyordu.

Postacı da,

— Bayım, diyordu, ben ve postanadeki arkadaşlar bu kelimenin olsa olsa ancak «Muhsin» olabileceğine karar verdik.

Komşum beni görünce imdat ister gibi,

— Ne olur, şunu okur musunuz... diye zarfı bana uzattı.

Postacının «Muhsin», komşumuz Muhsin Bey'in de «Hacı Veli» olarak okuduğu kelimeye baktım,

— Bana kalırsa, dedim, burdaki yazı «Sayın Bay Memiş» olacak...

Evet evet, bu yazı «Muhsin» den ve «Hacı Veli»den çok «Sayın Bay Memiş»e benziyordu. Elime aldığım zarfın bir hafta önce postacıyı «Benim değil...» diye geri verdiğim mektup olduğunu anlamıştım.

Pijamalı komşumuz,

— Gördün mü işte, benim değil... dedi postacıya.

Biraz daha dikkat ederek ya-

zıyı sökmeye çalıştım,

— Belki de «Mahmut» diye yazılmış, ama «Suavi» de olabilir... dedim.

Postacı,

— Ben on sekiz yıllık posta dağıtıcısıyım, böyle şey ilk defa başıma geliyor, dedi, bir aydır bu zarfı hiç kimse almak istemiyor, kime götürdükse, benim değil diye geri veriyor.

Muhsin Bey,

— Bu kadar aramışsınız, sizden günah gitmiş, dedi, ben yerinizde olsam çoktan yırtar atardım.

Postacı,

— Evet ama, dedi, mektup taahhütlü... Taahhüt makbuzunu, mektubu alan imzalayacak da çıkış postanesine göndereceğiz.

— Öyleyse adresi okunamadığından geri gönderin mektubu... dedim.

Postacı,

— Nasıl gönderebiliriz, dedi, gönderilen yerin adresini, gönderenin adını da herkes bir başka türlü okuyor. Nereye gönderelim? Bu mektup, posta idaresinin başına belâ oldu. Bizim postanenin müdürü, mektubun Kayseri'den geldiğini söylüyor.

Muhsin Bey zarfı alıp, arkasındaki çıkış yeri adresine bakarak,

— Nerden anlamış Kayseri'den geldiğini? dedi.

Postacı,

— Sondaki harf «i»ye benziyormuş.

Muhsin Bey,

— Eğer bu yazı Kayseri ise, ben de bileklerimi keserim... dedi.

Postacı,

— Evet, dedi, bence de Kayseri değil, olsa olsa Edirne... Bakınız, şurda «n»ye benzer bir harf görünüyor, değil mi?

Muhsin Bey,

— Bu kelimenin Edirne'yle «n» harfinden başka bir ilintisi yok... Bu düpedüz «Çankırı» işte... Postanenin damgasından da belli...

Postacı,

— Bir kere «Çankırı» olamaz, dedi, çünkü taahhüt makbuzunun çıkış yerinde Ankara yazıyor, Ankara'dan gelmiş... Gönderenin adı okunabilseydi...

— Verir misiniz bana... dedim.

Bir süre yazıyı inceledikten sonra,

— Sadi filan gibi bir şey bu... dedim.

— Nerden anladınız? diye sordu Muhsin Bey.

— Anlamadım, tahmin... dedim, başla «S» gibi bir harf var da...

Muhsin Bey,

— Bana kalsa «Orhan» olabilir ama, Sadi olamaz... dedi.

İşte o zaman birdenbire, senin kargacık burgacık elyazını, herkesin başka türlü okuduğunu hatırlıyarak,

— Galiba bu mektup bana gelmiş olacak, dedim.

Postacı,

— Emin misiniz? dedi.

— Tabi... dedim. Ankara'da bir müsteşar arkadaşımdan iki aydır mektup bekliyorum; bu odur. Arkadaşımın öyle ustalıklı bir elyazısı vardır ki, herkes kendine göre başka başka okur.

Postacı,

— Allah sizden razı olsun, makbuzu imzalayın da lûtfen alın şu mektubu, kurtarın bizi... dedi.

Gitmekten cayıp, eve girdim, hemen zarfı açtım. Birkaç satırlık kısacık bir mektup yazmışsın, ama tek kelimesini okuyamadım. Tersliğe bak, karım da o gün evde yok ki ona okutayım... Alt katta bir emekli edebiyat öğretmeni oturur, iyi dostumdur. Mektubu ona götürüp,

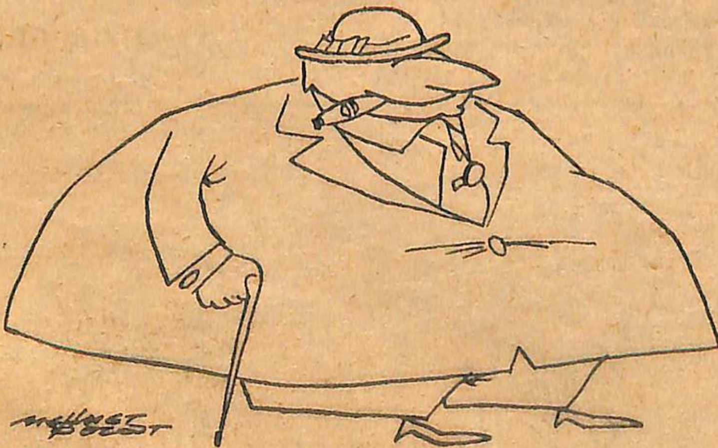
— Acaba okuyabilir misiniz, ben çıkaramadım... dedim.

Edebiyat öğretmeni dostum, kelime bulmacasını çözdüğü gazeteyi yanına bırakıp mektubu eline aldı, önce gözlüksüz baktı, sonra da gözlükle... Okuyamamış olmak ona çok ağır gelmiş olacak ki,

— Biz bunu harf harf başka bir kâğıda yazalım da öyle okuyalım... dedi.

Mektubu masanın üstüne koydu. Sol eline bir büyüteç alıp mektuptaki harfleri tek tek okuyarak bir kâğıda yazdı. Yazdıklarından bir anlam çıkaramayınca,

— Allah Allah, dedi, ben yirmi yedi yıllık öğretmenim, bunca imtihan kâğıdı, öğrencilerin bunca yazılı ödevini okudum, ama bunu okuyamadım. Size bu mektubu gönderen okuma - yazma biliyor mu?

Enlem...

Boylam!..

— Bilmez mi, herif koskoca müsteşar...

— Hayret... Okulda sınıflarını nasıl geçti peki?

— İkişer, üçer yılda, pişire pişire...

— Siz bu mektubu bana bırakın da, yarın gelin alın.

Ertesi gün gittiğimde, emekli öğretmen geceyi uyumadan geçirdiğini karısından öğrendim. Hâlâ mektubun başındaydı, başarısızlığından bozguna uğramıştı.

— Çok yoruldunuz... dedim.

— Yoo, çok eğlendim, vaktin nasıl geçtiğini anlıyamadım... dedi.

— Okuyabildiniz mi?

— Evet... Okudum ama bir anlam çıkaramadım. İşte!

Mektuptan, başka bir kâğıda aktardığı yazıyı bana verdi. Şunlar yazılıydı:

«Oeboplke, knbsp onbiinşeterdinkçsüq poldusaxq!» ve böyle sürüyordu.

— Ne demek yani? dedim.

— Hiçbir şey demek değil, dedi, çünkü mektup değil ki bu, şiir...

— Aman nasıl şiir bu?..

— Bu, yeni şiir akımıdır, anlamsız şiir dedikleri...

— Nasıl buldunuz eski bir edebiyat öğretmeni olarak.

— Anlaşılsa güzel şiir, ama ne yazık ki anlaşılamıyor.

— Öyleyse cevap veremiyeceğim.

— Yoo, verirsiniz... Siz de yazın böyle...

Emekli öğretmene teşekkür ettim, ama mektubu da okuyamadığı belliydi. Ünlü bir gazete fıkracısı olan bir arkadaşıma götürdüm. Mektuba şöyle bir baktı,

— Baştan sona sövmüş sana... dedi, bana böyle mektuplar günde beş-on tane gelir.

— Peki, ne diyor, ne yazmış...

— Okunamıyor ki... ama sövmüş, çok ağır...

İki gün sonraydı, karım,

— Artık ayrılacağız... dedi.

— Ne? dedim.

— Ayrılacağız...

— Müsaade edersen karıcığım, neden böyle bir karar aldığını öğrenebilir miyim?

Karım,

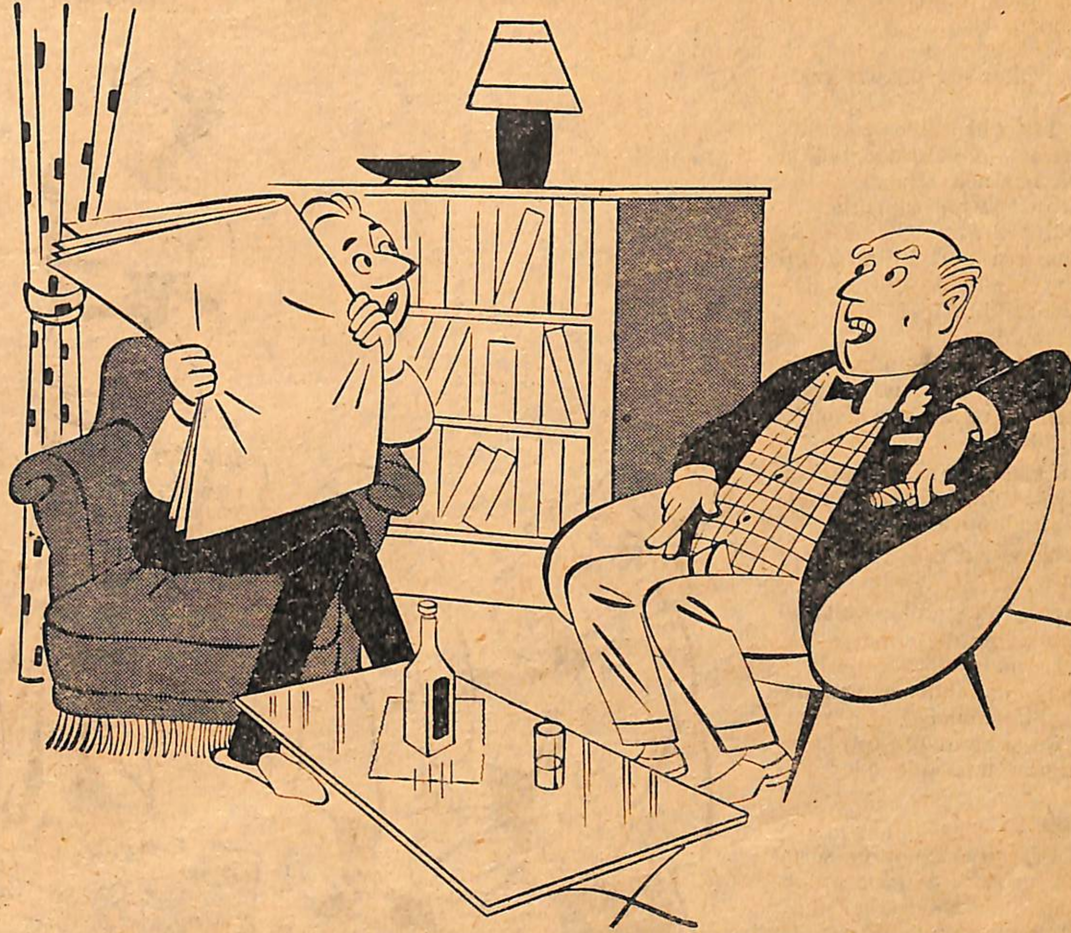
— Bir de soruyorsun, diye bağırdı, bu mektup ne! Ütülerken ceketinin cebinde buldum...

Sevinçle,

— Yoksa okudun mu, oh oh... Ne yazıyor? diye sordum.

— Alay da mı ediyorsun? Tek kelimesi okunmuyor, kime gösterdimse okuyamadı. Ama bir gizli aşk mektubu olduğu belli...

— Nerden belli, ben hiç anlıyamadım.

— Şu İsmet Paşa ne kurt, ne kurt...
— Hayıır... Ötekiler ne koyun, ne koyun!

— Şifreyle yazılmış ayol...

Muzaffer, ne diyeyim sana ben, o çetrefil içinden çıkılmaz yazın yüzünden az kalsın evimi barkımı yıkacak, beni bunca yıllık karımdan edecektin. Karıma gerçeği anlatıncaya kadar akla karayı seçtim.

Bir avukat arkadaşıma senin mektubunun sözünü etmiştim.

— Göster bana, belki okurum... dedi.

Verdim. Bir süre baktıktan sonra,

— Yahu mektup dâva konusu, neden polise bildirmiyorsun, mahkemeye vermiyorsun? dedi.

— Ne var ki?

— Daha ne olsun, baksana şurda iki yerde iskelet kafası resmi var; bu düpedüz ölüm tehdidi...

— Hadi yahu... Senin iskelet kafası resmi sandığın, biri arkadaşımın imzası, öbürü de her neyse okunamıyan bir yazı...

Avukat arkadaşım,

— Bu mektubu okusa okusa, dedi, bir yazı bilirkişisi vardır, o okuyabilir. İmzaları seçmek, yazıları ayırdetmek için mahkemeler ona başvururlar.

Yazı okuma bilirkişisine gittim. Benden aldığı parayı hak etmek için yirmi dakika kadar mektuba baktıktan sonra,

— Siz bunu yazı uzmanı Samim Bey'e götüreceksiniz, ancak o okuyabilir. Bizim de üstadımızdır. Almanya'da bu işin uzmanı olmuştur... dedi.

Yazı uzmanı Samim Bey, mektubunu inceledikten sonra,

— Bravo... diye bağırdı.

— Ne olmuş? dedim.

— Bir harika... dedi.

Yazı uzmanı senin mektubu ters tutuyordu.

— Bayım, mektubu ters tutuyorsunuz... dedim.

— Tabii ters tutuyorum, dedi, yazının değeri de burda ya... Ne yandan tutarsanız tutun, yukarı, aşağı, sağa sola değerinden hiçbir şey kaybetmiyor. Bu mektup nasıl dursa olur; çok, çok değerli...

— Ne gibi yani, değeri neresinde?..

— Soyut, soyut... Bir sanat harikası... Bu, mektup değil, bir tablo... Siz bunu çerçeveletip asın karşınıza.

— Peki ama, ne yazılı bu mektupta Ne diyor?

— Ne dediği hiç önemli değil bayım; tıpkı soyut resimler gibi. Ne yandan asılsa, ne yandan bakılsa olur ve siz ne anlıyorsanız odur. Şu forma, şu lekelerin dengesine bakınız; bir sanat şaheseri...

— Fakat ben bu mektubun okunmasını istiyorum...

— Haaa öyleyse siz bunu profesör Karabey'e götüreceksiniz, belki o okuyabilir.

Götürdüm. Profesör Karabey güldü,

— Siz tabii okuyamazsınız bu mektubu... dedi.

— Neden? dedim.

— Türkçe değil ki bu...

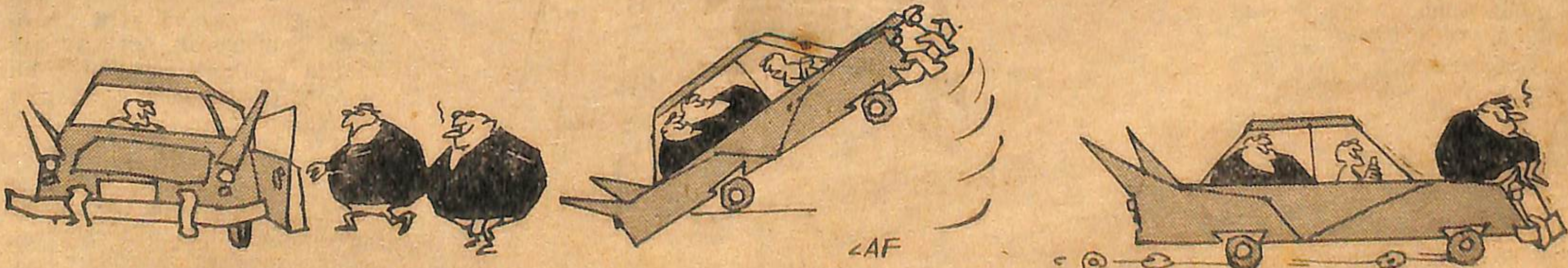
— Ya nece?

— Nece olduğunu anlıyamadım, ama kesinlikle Türkçe olmadığını söyliyebilirim.

Profesörün sözleri aklıma uygun geldi. Demek ki, mektupta yazdıklarını başkaları okumasın diye Türkçe yazmamışsın. Verdiğin cevabın gizli olduğunu anladım.

Yirmi üç dil bilen bir filolog varmış, ona götürdüm mektubunu. Adam bir bakışta anladı,

— Lütfen sayfayı çeviriniz —

— Bu, dedi, yaşayan dillerin hiç birinden değil...

— Yani?

— Ölü dillerden biriyle yazılmış.

Bana bir ölü diller bilginini sağlık verdi. Ölü diller bilgini mektuba bakınca sıçradı,

— Müthiş! diye bağırdı.

— Nedir? dedim.

— Yıllardan beri bilim âlemi bu yazıyı aramaktaydı; siz bunu kimden aldınız?

— Postacıdan...

Uzun bir süre düşündü kaldı.

— Bilginler bu yazıyı neden arıyorlarmış, neye yararmış?.. diye sordum.

— Bu kâğıttakiler, Amurangibut yıkıntılarındaki bir anıttaki yazıtın kopyasıdır.

— Yani ne diyor şimdi bu mektupta?

— Bayım, bu yazılar Kaltvence... Henüz bu dil şimdiye kadar okunamadı; ölü dillerdendir. Ama üzerinde çalışılıyor, yakında okunabileceğini sanıyorum. Bu yazının bir fotokopisini almama müsaade eder misiniz?

— Tabiî...

Muzaffer, mektubunun serüveni çok uzun; hepsini anlatsam kitap olur. Karışık yazıları okuyabildiğini söyledikleri bir yüksek memura götürüp verdim. Adam baktı baktı mektubuna,

— Beyefendiye çok hürmet ederim, şimdilik sizin için münasip bir memuriyetimiz yok.

Partilerin kadın kolları olmıyacak. (Gazeteler)

— Acaba bu hangi partiden?

— Ne olursun söyle kim olduğunu da gideyim.

— Bu mektubu görürse, casusluk raporu diye seni süründürür. Siyasî kısımda komserdir. İstersen git, bak o sana bu mektubu nasıl okutturuyor. On satırlık bu mektubu on gün okutturur sana...

Artık mektubunun okunmasından umudumu kesmek üzereydim ki bir tanıdığım,

— Bir de Mümtaz Bey'e gösterseniz... dedi.

— Kimdir Mümtaz Bey?

— Bir eski eczacıdır, yaşlı adam... Derin kültürü vardır. O da okuyamazsa hiç kimse okuyamaz.

Mektubu eczacı Mümtaz Bey'e götürüp verdim. Beni kimin gönderdiğini söyledim. Gözlük camlarının üstünden mektuba baktı.

— Acaba okuyabilecek misiniz? dedim.

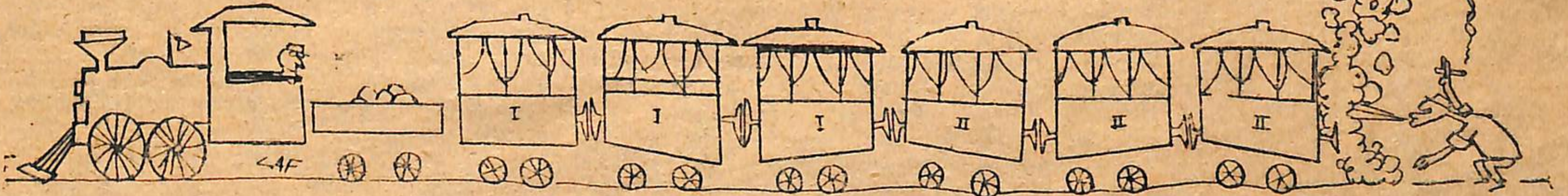
— Tabiî... dedi, iki saat sonra gelin hazır olur.

İki saat sonra gittiğimde Mümtaz Bey elime bir şişeyle bir kutu da ilâç verdi, mektubunu da birlikte.

— Akşam yatarken bir tatlı kaşığı içeceksiniz bundan. Bu kutudaki hapları da her yemekten sonra bir tane alacaksınız... dedi.

— Sakın bir yanlışlık olmasın... dedim.

Elimde tuttuğum senin mek-

— Meret, buharla gidermiş de dumanla niye gitmesin?.

İlk münhalde sizi düşüneceğim... dedi.

Adam, senin mektubunu okuyamayınca, alışkısıyla onu bir tavsiye mektubu sanmış olacaktı. Ben de hiç bozmadım, masasının üstüne bıraktığı mektubu yavaşça alıp dışarı çıktım.

Bir arkadaşım,

— Bu mektubu hem de sana okutabilecek birisi var ama, seni ona gönderemem... dedi.

— Neden? dedim.

— Sana kıyamam da ondan... dedi.

— Allah Allah... Söyle de kim olduğunu ona gideyim.

— Göndermem. Sonra seni ufalar, un ufak eder. Olmaz! O olsaydı, sana bu mektubu okuturdu.

— Neden kendisi okumuyor da bana okutturuyor.

— Mesleği öyle onun.

— Ben okuyamıyorum ki...

— O okutturur. Okur - yazar olmayanlara bile ne yazılar okutturmuştur...

— Ben de Atatürkçüyüm!

tubu işaret ederek,

— Reçetede ne yazıyorsa biz onu yaparız... dedi.

— Borcumuz?

— Yirmi beş lira...

Kardeşim ulan Muzaffer, ne diyeyim ben sana. Şu mektubu daktilo makinesinde yazsan olmaz mıydı da beni bunca uğraştırıp başımı derde soktun. Ya acele İstanbul'a gel de şu mektubunu kendin oku, ya da yeni baştan daktiloda yazıp gönder, biz okuyalım. Biliyorsun, sana sorduklarım önemliydi, vereceğin cevaba göre durumum belli olacak. Acele ve daktiloyla yazılmış cevabını bekliyorum. Gözlerinden öper, mutluluklar dilerim.

Not: Siyasî polisin eline geçer de, başımıza olmadık dertler açar korkusuyla elyazını gece yarısından sonra ocakta yaktım, yanıklarını ve küllerini çukura atıp sifonu da çektim.

Aziz NESİN

Ankara MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Fındık kurdu

Yaşlıca ve sözüne güvenilir bir dostum bana «Ah, demişti, muhakkak görmelisin... Devlet Operasının balerinleri katılıyor mahalli oyunlar gecesine... Kızlar fındık kurdu gibi... Canlandıracağız mahalli oyunları, ölmelerine müsaade etmiyeceğiz... Bir disipline sokacağız... Kızları bir görsen... Fındık kurdu gibi!..»

Aklı fındık kurtlarına takılmıştı. Mahalli oyunlara ölmezliği onlar kazandıracaktı. Ah akıl, nelere takılmazsın ki?...

Kandım sözüne ve her temsilden önce olduğu gibi içim yarı sıkkın, yarı merakta perdenin açılmasını bekledim mahalli oyunlar gecesinde...

Bir buçuk saat sürecekken, organizasyon aksaklıklarından ötürü, tahta koltuklarda üç saat komik sızısı çektiren bir gösteriydi bu... Ama bütün aksaklıklarına, bütün eksiklerine rağmen mâna vardı bu gösteride, canlılık vardı, coşku vardı, öz vardı, günlük hayatımızda ne yoksa vardı.

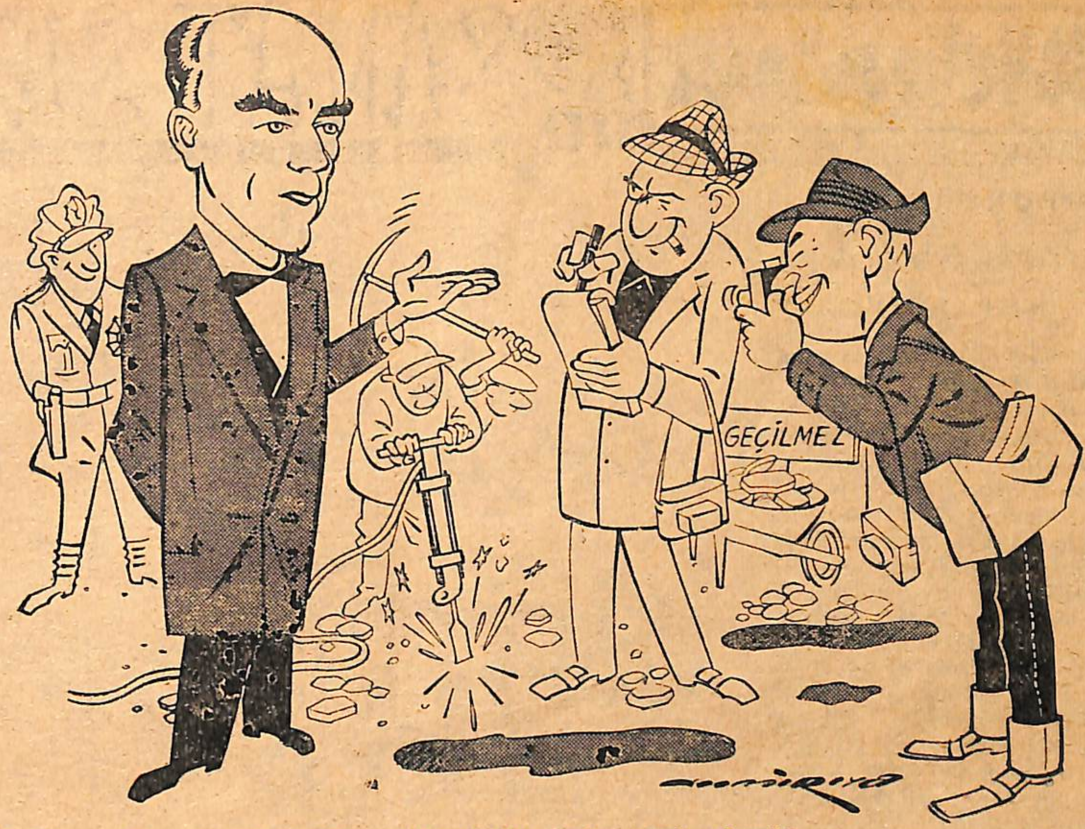
Ekipler birbirlerini takibediyorlardı. Oynak Kars ekipi, aşırı ün salmış Erzurum ekipi, spektaküler Elâzığ ekipi, Geveze Karadeniz ekipi (Hep bana Ahmed Yıldızı hatırlattı), yalın Silifke ekipi... Bu Silifke ekibinde diğer ekiplerde olmıyan bir yalınlık, bir toprağa yakınlık, bir erkeklik var. Ordan, burdan ödünç alınmış ve iade edilmemiş tek bir jesti yok üstelik...

«Fındık Kurtlarına» gelince, heemen hemen her ekipe «damlık» ettiler... Ve buram buram topraktan fışkırması gereken mahalli oyunların çoğunu tavus kuşu valsına çevirdiler. Yok yok, bu şekilde beyinsiz «stilizasyonla» kalkındırılmaz mahalli oyunlar... Balerinleri balerinde bırakalım. Ekiplere topraktan bitme, özleyişli bakışlı, çıkık elmacık kemikli, örgüsü bileğe dolanıp kaçırılacak Ayşeler, Fatmalar, Emineler gerek, şehir dışı büyümüş... Tülinler, Mülinler, Şansallar bu işi kıvıramıyorlar...

İçimi altüst eden seyircilerin tepkisi oldu. Gençti seyirciler. «Bugünkü gençlik!» diye burun kıvıranların izinde değilim ben. Ne?... Bugünkü gençlik kötü de bugünkü ihtiyarlık mı iyi?... Efffendim?...

O ne coşkuydu!. O, kendi bölgelerinin ekipi sahneye çıkınca, o ne katıksız sevinçti. O ne gururdu. O ne «kavuşmaydı», o ne iç titremesiydi!...

Bunca gürbüz duygu, ne verimli şekilde kanalize edilebilir diye düşündüm. Halbuki siz, şaşkın yaşlılar, sadece gençlere atıp tutmayı düşünürsünüz! Bir de... Fındık kurtlarını!...

N. Uğur — Kışın bozulan bütün yolları Eylûle kadar tamir edeceğiz...

Gazeteci — Demek kışa kadar dört ay rahat edeceğiz!.

Pazartesi :

İstanbul Valisi Niyazi Akı gazetecilere şu demeci vermiş:

— Trafik derdini yakında halledeceğiz. Artık «İstanbul sokaklarında yalnız canbazlar yürüyebilir» sözünün değeri kalmayacaktır.

Vah vah vah vaaaah... Demek bundan sonra İstanbul sokaklarında canbazlar da yürüyemiyecek!

Salı :

Adana'da ikibin topraksız köylü sessiz yürüyüş yapmış!

Demek okul isteyen öğrenciden, yatak isteyen hastadan, grev isteyen işçiden sonra sıra toprak isteyen köylüye geldi!

Şehirden sonra köyün, caddeden sonra tarlanın uyanışıdır bu...

Eh, topraksız köylü de uyandıktan sonra uyuyan kim kaldı Türkiye'de?

Toprak ağaları ile politika ağalarından başka!

Çarşamba :

Cumhuriyet gazetesinde okuduk: yapılan kontrolların kesilen cezaların tesir etmediğini gören idarecilerimiz esnafa temizlik ruhunu aşılamak için konferanslar verdirmeyi kararlaştırmışlar...

Aman ne buluş, ne buluş!.. Artık bundan sonra kalkınmak, ilerlemek için plâna, projeye, uzmana lüzum yok. Çenesi kuvvetli bir kaç konferansçı bütün aksayan işlerimizi yoluna koymaya yeter!.. Ne dersiniz Ahmet Yıldız bey?

Perşembe :

Bir kitap çıkmış: Bazı zenginlerimiz, nasıl sıfırdan milyoner olduklarını anlatıyorlarmış...

Kitabı henüz görmedik. İçinde hangi zenginlerimiz var, onu da bilmiyoruz... Ama «sıfır»dan başlayıp bir kaç yılda «Milyoner» olmuş öyle zenginlerimiz var ki, bu mucizenin sırrını apaçık anlatsalar, kolay kolay sokağa çıkamazlar sanırız!

Cuma :

Denizli C.K.M.P. Başkanı Nuri Seçkiner isminde hamiyetli bir vatandaş parti il merkezini kapatıp kilitledikten sonra anahtarı da Genel Başkanlığa göndermiş!

Bravooo! Tam adına lâyik adam, tam Seçkiner!

Eğer her İl'deki, hattâ her İlçe'deki bütün parti başkanları A.P. lisi, Y.T.P. lisi, C.H.P. lisi, böyle birer Seçkiner olsalar, Türkiye çoktaaan huzur ülkesi olur, çoktaaan refah ülkesi olur!

Cumartesi :

Amerikan Dışişleri Bakanının Ankara'ya geldiği gece İnönü nereye gitti, duydunuz mu?.. Polonya elçiliğine!

O gece, bu demirperde gerisi elçilikte Şopen'in hayatına dair bir filim gösterilecekti ve batı müziğine son derece düşkün olan Başbakanımız da Şopeni çok severdi.

Sayın İnönü, o gece hem bu sanat filmini seyretmiş, hem Şopeni dinlemiş, hem de Sovyet Büyük Elçisi ile bir saat konuşmuş!

Gazeteler, hele muhalif gazeteler bu olayı kalemlerinin sivri dilinden bir türlü düşürmüyorlar: «Amerika Dışişleri Bakanı burada iken...» «Amerika Dışişleri Bakanı bir gecelik misafirimiz iken...» «Amerika, Amerika, Amerika...»

E, anladık be yahu: Amerika buğday veriyor, Amerika mısır veriyor, Amerika para veriyor, Amerika karnımızı ve kesemizi doyuruyor... Ama musiki de ruhun gıdası değil mi?

Pazar :

Kırk kişilik Taşlıtarla hey'eti, İnönü'yü ziyaretten sevinerek ayrıldılar: Başbakan, Taşlıtarla'nın İlçe olmasını kabul etmişti.

Şimdi Taşlıtarlalılar, yeni Kaymakamları tâyin edilinceye kadar Hıfzı Oğuz Bekatayı fahrî kaymakam seçmişler!

Eh, Taşlıtarla ile beraber Sayın Bekata'nın da talihi açıldı demektir: Yakında Vali, biraz sonra da İçişleri Bakanı olduğunu görürüz inşallah.

AKBABA

RÖPORTAJ:

Turhan Selçuk'la konuştuk

Günümüzün ünlü karikatüristi Turhan Selçuk'la konuşmaya gittiğimiz zaman, ikindiyle akşam arası bir saatti. Üsdat bizi köşkünün kapısında karşıladı. Batmakta olan güneş köşkün camlarında renkli karikatürler çiziyordu. Bahçede şakıyan bülbülleri dinliyerek ve gül fidanları arasından geçerek, sarmaşıklarla bezenmiş kameriyenin altına oturduk.

Turhan Selçuk ziyaretimizin sebebini sordu. Akbaba için bir mülâkat rica ettiğimi söyledim. «Pekâlâ, sorun bakalım, verilecek bir cevabımız bulunur» dedi.

— Hayatınız hakkında bilgi verir misiniz?

— Sizi ilgilendirmez.

— Karikatür nereye gidiyor?

— Beni ilgilendirmez.

— Karikatür nedir sizce?

— Şah deyip mat etmektir.

— Karikatürlerinizi nasıl çizersiniz?

— Sağ elimle. Tabiî kalem de olmalı.

— Karikatürle resim arasında ne fark vardır?

— Vah vah! Demek bilmiyorsunuz?

— İlhama inanır mısınız?

— Kardeşim İlhan iyi çocuktur, severim. Ama biraz palavracıdır, tenzilâtlı inanırım!

— Kimlerin karikatürü yapılmaz?

— Çiçeklerin.

— Aşk nedir?

— Şairlerin sakızı!

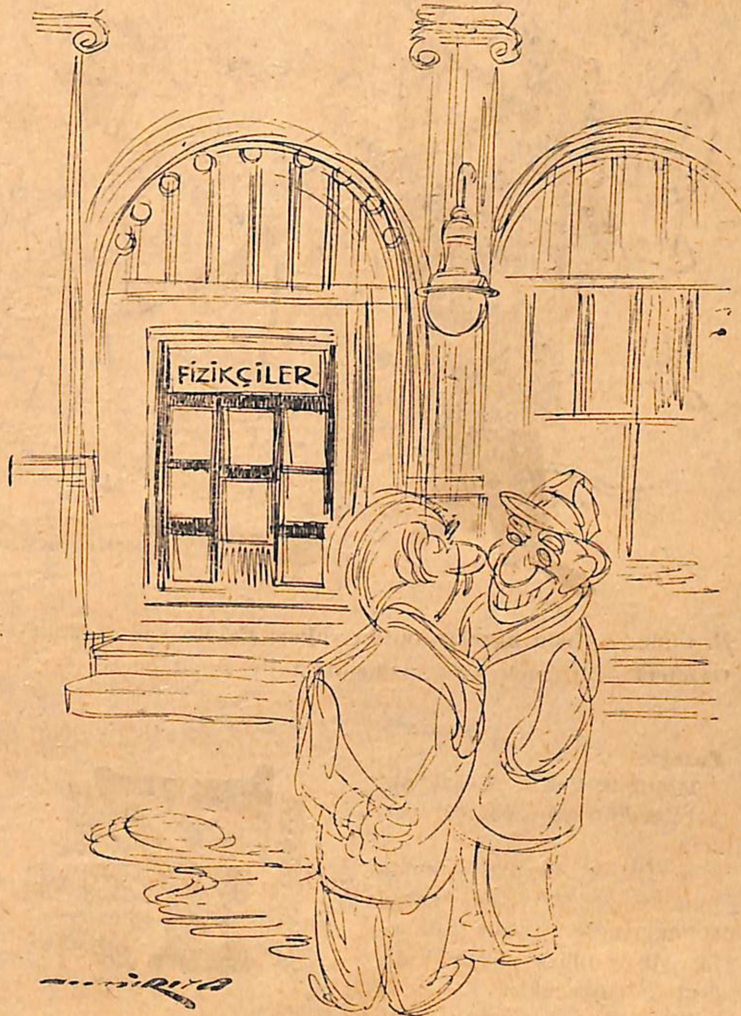
— Karikatür dışındaki zevkleriniz nelerdir?

— Susmak ve düşünmek.

Bu sırada değerli karikatüristimizin genç ve nazik eşi köşkün kapısına çıkarak seslendi: — Turhan bey, süt saatiniz geldi.

Bu, nazikâne bir sepetlemeydi. Süt kuzusunu eşiyle başbaşa bırakıp akşam karanlığına karıştım.

* * *

— Eh, artık, oyunlar bitiyor...
— Zannetmem kardeşim, oyunlar bitmez!

İngiltere'de telâş!

Tanınmış gazeteci, fıkracı ve viskici arkadaşımız Doğan Nadi'nin, rahatsızlığı sebebiyle bir süre için viskiyi bıraktığını geçenlerde bir basın toplantısı tertip ederek açıkladığı hatırlardadır.

Bu haberin yayılması İngiltere Viski piyasasında bir bomba tesiri yapmış ve İngiltere Ticaret Bakanı Sir Mac Donald televizyonda bir konuşma yaparak «Doğan bey viski içmemek kararında ısrar ederse Türkiyeden tütün ve fındık almıyacağız» demiştir.

Senato ve Millet Meclisinden seçilmiş karma bir heyetin bu günlerde Doğan Nadi'yi ziyaret ederek, viski içmesi için ricada bulunacakları söylenmektedir.

Dil Köşesi

[Varsayım: Arı Türkçede «Faraziye» karşılığı. Ürettiğimiz kelimeler:]

Yarsayım: Çapkınlık, zanparalık.

Körsayım: Hissi kablel vuku.

Gürsayım: Veludiyet.

Haftayım: Meclis ara tatili.

Laftayım: Konuşmaya ara vermek.

Aftayım: Af isteğinden vaz geçme.

Şiirler

Aynalı köşk

Şaşırma
Bu oda benim kalbim
Anladın mı
Burada
Nereye baksan kendini görürsün
Kapısında adın var
Duvarlarında resimlerin
Burada
Yer ayna
Tavan ayna
Gir oyna
Çık oyna.

Gülünç değil

Uzun söze ne lüzum var
Se desen
Anlıyacağım sevdiğini
Ya desen yaşıyacağım
Ö desen öleceğim
Tek sen ha deme bana
Ha ha deme.

Güzel

Her şey yükseldikçe güzel
Yalnız saçların
Alnına düştükçe.

Ümit YAŞAR

* * *

Bir «Yes» için!

Uzun bir süredir Avrupada bulunan zarif romancımız Yaşar Kemal, centilmenliği ve inceliğiyle İngilizleri kendisine hayran bırakmıştır. Artık İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca ve Türkçeyi ana dili gibi konuşan romancımız Avrupada günün konusudur.

Geçenlerde açıkgöz bir Amerikalı, Yaşar Kemal'i kaldığı Royal Hotel'de ziyaret ederek kendisine Amerika'da bir turne teklifinde bulunmuş ve avans olarak bir viski ısmarlamıştır. Açıkgöz Amerikalı, vatandaşlarının Yaşar Kemal'i görmek için seve seve birer dolar vereceklerini söylemektedir.

«İnce Memet» yazarı bu teklife «Yes» demek için 48 saatlik mühlet rica etmiştir. Bu arada «yes» demesini öğreneceği sanılmaktadır.

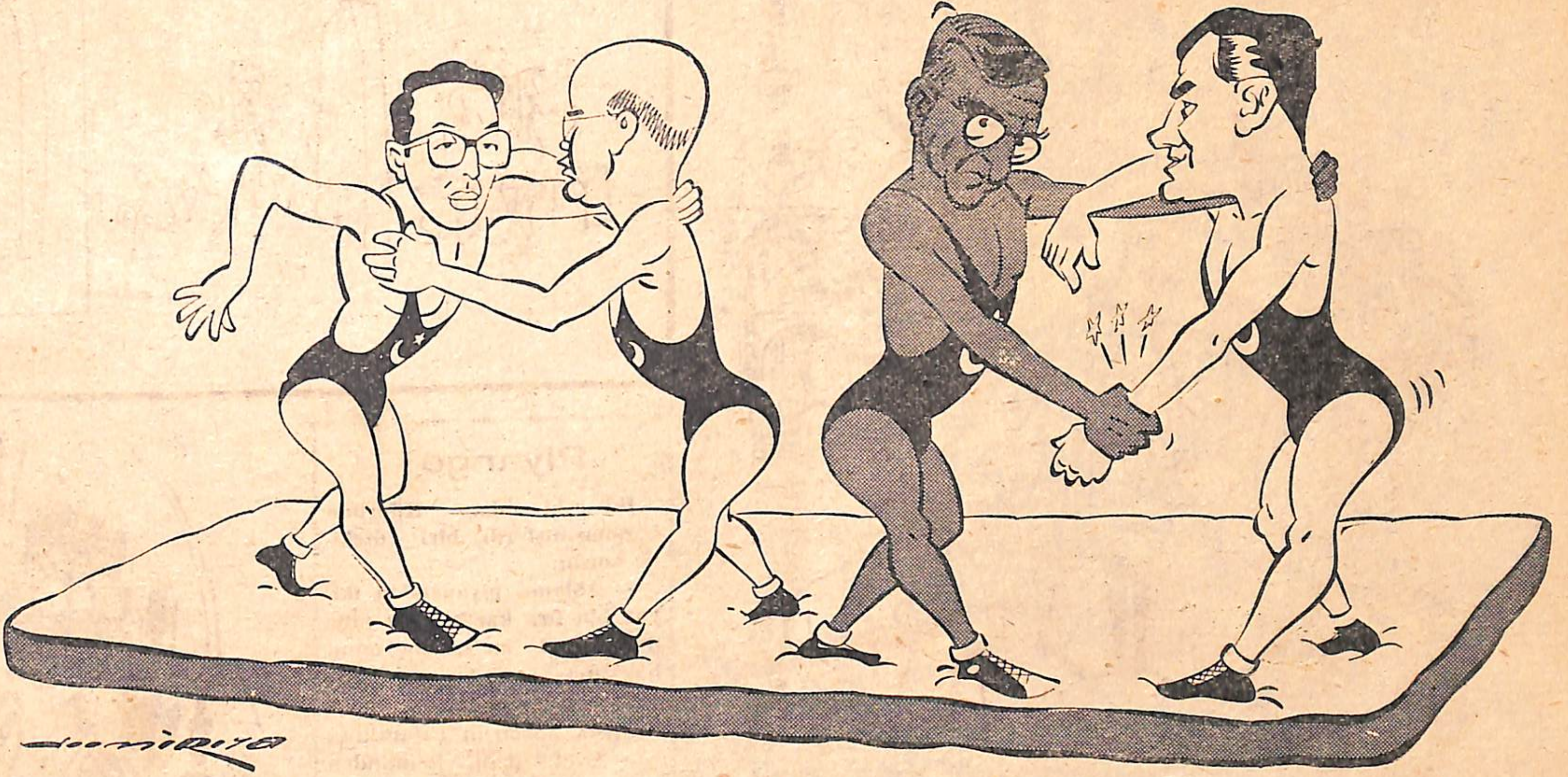
Çukurlar ve Viskiler!

Tanınmış yazarlarımızdan içki ve otomobilsever arkadaşımız Çetin Altan'ın kendisi kadar ünlü arabası geçenlerde Boğaz yolunda yine bir çukura düşmüş, bunun üzerine Çetin Altan bir taksiye atlayarak, Belediye Başkanını ziyarete gitmiştir.

Boğaz yollarındaki çukurları protesto maksadıyla kapının zilini üç kere çalan Çetin Altan, başkanı uykusundan kaldıramayınca, kapıya otomobilinin patlamış lâstiğiyle kartvizitini bırakmıştır. Çetin Altan'ın kartvizitinde şu satırlar yazılıdır:

«Çok acı bir gerçektir, bu defa belki değil,
Çukurlar kabahatlı, içtiğim viski değil.»

Başbakan yardımcısı Hasan Dinçer İsmet Paşadan kuvvetli bir hükûmet istedi — Gazeteler —

Elemeler!

Alooooooooo!... Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. Atraksiyon metre uzun dalgadan Yeni Türkiye Partisi, matraksiyon metre kısa dalgadan Adalet Partisi Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, programımıza hoş geldiniz!.. Bu haftanın saz ve söz destesini açıyoruz... Programa katılan sanatçılar: Ömer Faruk Sanaç, Özel Şahingiray, Yusuf Azizoğlu, Cevat Önder, Mehmet Başaran ve Celâl Tevfik Karasapan... Kayıt ve montaj: M. Ali Aytaç...

Günün ilk solisti üç ay öncesinin müfrit A.P. lisi, iki hafta öncesinin ılıman A.P. lisi, bugünkü çiçeği burnunda Y.T.P. lisi, Elâzığ Milletvekili Ömer Faruk Sanaç!..

Sesinin yanıklığı ve dinleyicilerinin dayanıklığı dolayısiyle yurt içi gezilerinde bile türküler çağırarak seyahat eden bu sevimli yıldızımızdan bir Orta Anadolu havası dinliyeceksiniz!.

Bahçelerde börülce,
Oynar gelin görümce.
Dudağım uçukladı,
Ataklı'yı görünce!
Şişt mori yalelli lari lira nininam!..

Bahçelerde göğerti,
Oynuyor iki elti.
A.P.'liler bilmedi,
Bende olan kıymeti!
Şişt mori yalelli lari lira nininam!..

Bahçelerde lâhana,
Sütü döktüm sahana.
Şartlar korkuttu beni,
Mutedillik bahana!
Şişt mori yalelli lari lira nininam!..

İkinci solistimiz İstanbul senatörü ve eski Cumhurbaşkanlığı memuru Özel Şahingiray:

Pınara varmadın mı?
Gül koydum almadın mı?
Hey korkak oğlu korkak
Hiç müfrit olmadın mı?

Efkâr basar yaşin yaşin ağlarsın,
Her kavgada tabanları yağlarsın!

Haftadan güne düştün,
Gölgeden güne düştün,
Bu yanda en sondaydın,
O yanda öne düştün!

Dağlarsın da yüreciğim dağlarsın,
Her kavgada tabanları yağlarsın!

Sevgili dinleyiciler, şimdi de koalisyon kabinesinin Sağlık Bakanı, Diyarbakır Milletvekili Yusuf Azizoğlundan bir Diyarbakır türküsü dinliyeceksiniz!..

Diyarbakır şâd akar, hele yâr, zalım yar!
Urfa, Mardine bakar,
Y.T.P. nin kızları, hele yâr, zalım yâr!
Ateşsiz ocak yakar, sevmişem ben seni!

Bu gece ne gecedir, hele yâr, zalım yâr!
Baş yastıktan yücedir,
Yastık kurbanın olam, hele yâr nazlı yâr!
Encâmımız nicedir, sevmişem ben seni!

Diyarbakır bendinden, hele yâr, nazlı yâr,
Bir su çağlar kendinden.
Allah bizi korusun, hele yâr, nazlı yar,
C.H.P. nin fendinden, sevmişem ben seni!

Y.T.P. li Azizoğlundan sonra, yalnız partisinden değil milletvekilliğinden de istifa eden eski A.P. li, şakrak sanatçı Cevat Önder:

Çayır çimen geze geze, oldum ben bir geveze,
Kızını boşuyorum, darılma A.P. teyze!..
Pencereden kuş uçtu, yandı yürek tutuştu!
Yanma yüreğim yanma, istifa bize düştü!

Bitti düğün sofrası, attık kaşığı tası,
Beni bu hale koyan, C.H.P. nin tafrası!

Oy nidem, nidem, nidem?
Çekip evime gidem!
Siyaseti terkidem!..

Samsun Milletvekili, amatör ses yıldızı, geçen ayın müfriti, bu ayın ılımanı, gelecek ayın ne olacağını kendisi de bilmiyen, sayın Mehmet Başaran karşınızda:

Samsunun dereleri
Aksa yukarı aksa
Gelmem aranıza ben
Samsun üstüme kalksa

Oy Mehmedim Mehmedim, sana küstüm demedim.
Beni sana kesmişler, vallahi ben demedim!

Samsunun dereleri
Kara yosun bağlıyor.
Ben kürsüye çıkınca,
Annem evde ağlıyor!

Oy Mehmedim Mehmedim, sana bir şey demedim!
Af çorbası tuzluymuş, vallahi ben yemedim!

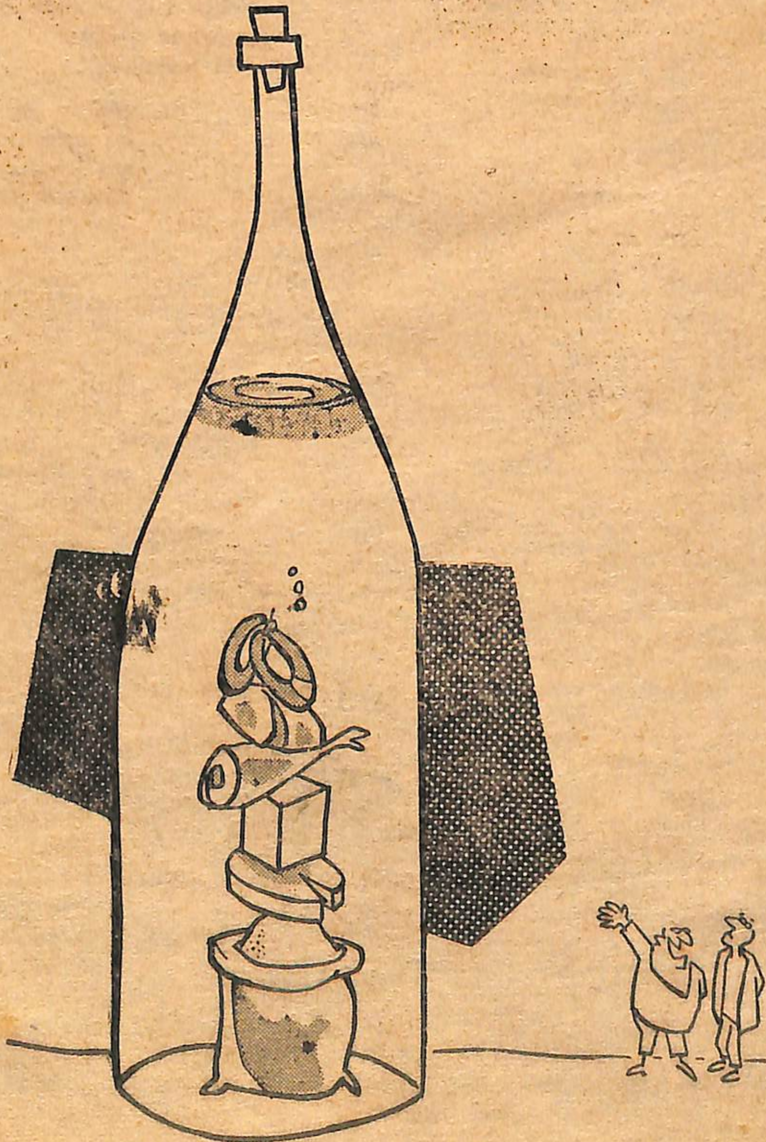
Oy bağlamam bağlamam,
Zerdali dalı mısın?
Altı telden inlersin,
C.H.P. malı mısın?

Oy Mehmedim Mehmedim, sana bir şey demedim!
Bizlere yol göründü, kalktım da gidemedim!

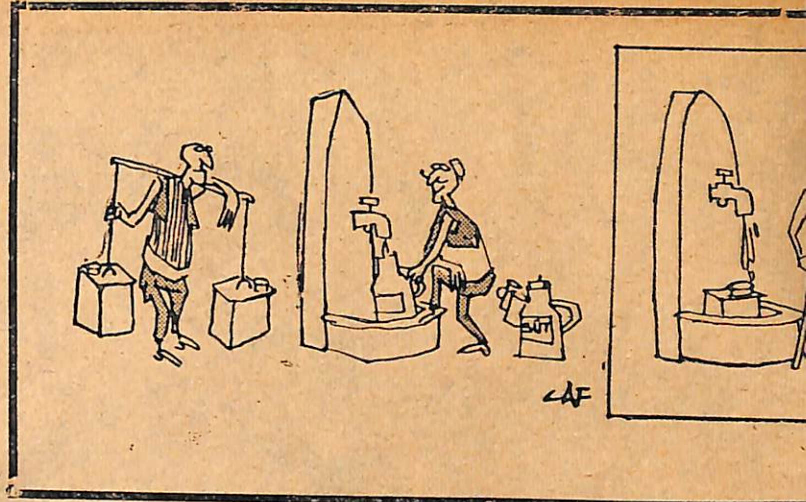
Haftalık müzik yayınımızı burada kapıyoruz. Gelecek hafta bambaşka sanatçılarla huzurunuza yeniden çıkmak temennisiyle mutlu günler!... Hoşça kalınız!...

— Siz kimi bekliyorsunuz?
— Park bekçisinin kızını!.

— Eee, zeytinyağı bu, elbet üste çıkacak!

Piyango!

İki eski ahbap Köprüde karşılaşmışlardı, biri ötekine sordu:

— Ablanın piyangodan ikiyüz bin lira kazandığını duydum, nasıl bu kazanç onun hayatına yeni bir şey kattı mı?

Öteki, kaşlarını çatarak:

— Evet, dedi, kendinden yirmi yaş küçük bir koca!.

Kuyruğu

Kokteyl boyunca genç kız zamanın kötülüklerinden, kendisinin ne kadar ciddi ve el değmemiş bir bâkire olduğundan bahsetti durdu:

— Benim zamanım, diyordu, kitaplarım ve piyanom arasında geçer!

Dinleyenlerden biri atıldı:

— Eminim; hattâ piyanonuzun kuyruğu bile yoktur değil mi?

Doktor korkusu

Genç bir kadın arkadaşına dert yanıyordu:

— Çok hastayım ama bir türlü doktora gidemiyorum; zira doktorun önünde çırılçıplak soyunmaktan çok utanıyorum...

Arkadaşı akıl verdi:

— Düşündüğün şeye bak! Bunda utanacak ne var. Doktor da diğerleri gibi bir erkektir!..

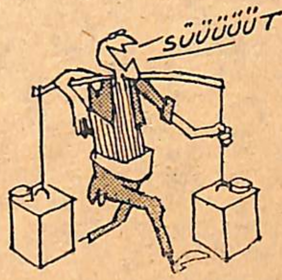

— Bu şapkaya beş yüz lira ç
meyveler sahicidir!

Birkaç apartman sahibi gece

«Dün

SIZ

Dikkat edin bayan, üstündeki

Boşanma sebebi!

Avukat, kocasından ayrılmak isteyen kadın müşterisine sorar:

— Neden boşanmak istiyorsunuz, kocanız size kötü bir şey mi yaptı?

— Hayır!

— Evine bakmıyor mu?

— Hayır!

— O da mı hayır, ayrılmak için bir sebep lâzım..

Genç kadın başını sallar:

— Bir sebep var: daha iyisini buldum!.

Deniz manzarası

Turist, kendisine ayrılan odayı gördükten sonra sinirli, sinirli aşağıya indi. Otel kâtibine çıkıştı:

— Odamın hiçbir penceresi denizi görmüyor, halbuki ben buranın (deniz oteli) adına aldanarak geldim.

Kâtibin cevabı hazırdı:

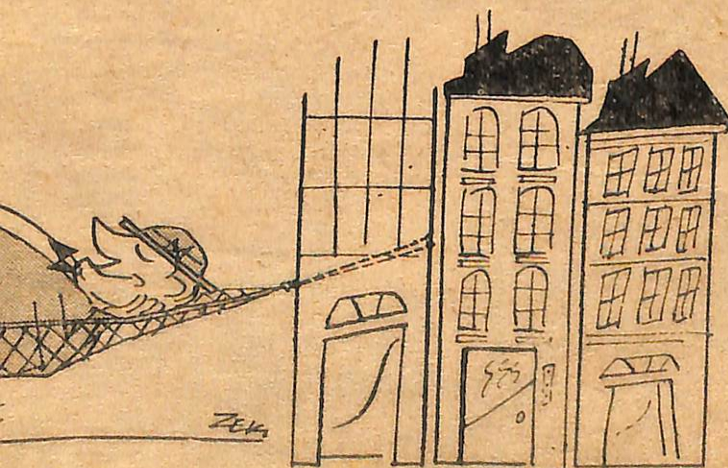
— Siz isme ne bakıyorsunuz şu karşımızdaki otelin adı da Amerika oteli ama hiç bir penceresinden Amerikayı göremezsiniz!.

Ameliyat

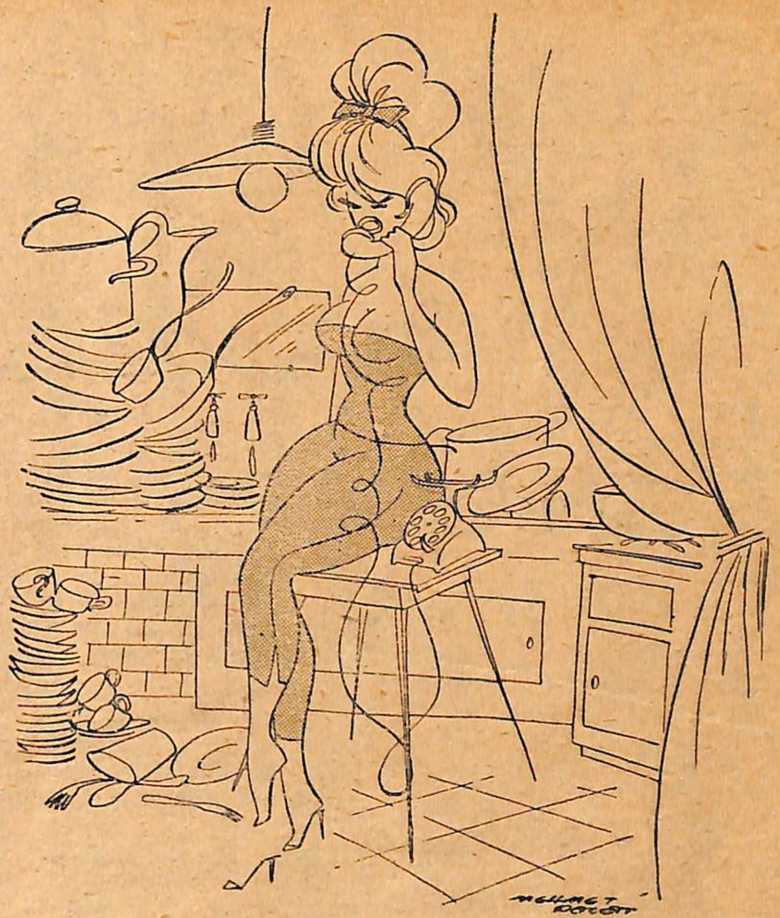
Cerrahî asistanının ilk ameliyatı idi. Profesör:

— Haydi bakalım başlayın, dedi, ama dikkat edin elinizi kesmeyin!

r var (Gazeteler)

n!...»

— Her şey hazır sevgilim, dört gözle seni bekliyorum!

— Galiba kuşlar da mesken buhranı çekiyor!

nerde öyle koca

«Çok, çok bir saat Sabahatcığım, fazla kalmam. Tez canlıyımdır bilirsin. Hem kalıp da ne olacak? İş yok ki adamda... Dönerim hemen!»

Kızı Sevilin elinden tutup çekti içeri:

«Yürü!» dedi. «Evde, hala, hala diye, başımın etini yiyorsun. İşte halan! Sarıl boynuna bakiiim!»

Sevil, hiç de evde böyle söylemişe benzemiyordu:

«Anneciiim, anneciiim! Beni de götür... Kalmam ben halamda. Ihı... ıhıııı!..»

«Bak şu huysuz kıza... Bak şu terbiyesize! Sarıl diyorum sana!»

«Ben de gideciiim! Beni de götüüüür!»

«Peki, götüreyim! Gel bakalım! Ben dişçiye gidiyorum. Teker teker o çürük dişlerini söktüreyim de gör! Hadi bakalım yürüüüü!»

Sevil, annesinin elini bırakmış, kaçmıştı içeri. Annesi kapıda işi sağlamlaştırmak için bağırıyordu:

«Yürü diyorum sana! Hadiiii! Halası, getir şunuu!»

Sevil, çoktan odaya girmiş, burnunu cama yapıştırmıştı.

Sabahat, kapıdaki görümcesini biraz da kıskançlıkla tepeden tırnağa süzdükten sonra:

«Kiminle gidiyorsun bugün?» diye sordu. «Kumaşçıyla mı?»

«Bırak şu pinti herifi... Bir tayyörlük kopartıncaya kadar anamdan emdiğim süt burnumdan geldi. Hem, herif erkek değil, canavar!»

«Öyleyse Haldeki Nuriyle berabersin? Yoksa Kalafat yerindeki Zeynelle mi gidiyorsun? Dur.. Kaptanla olmasın sakın?.. Aman Suzancığım, ne yılışık şey o herif. Senin yanında sürtünür de sürtünür. Erkek dediğin biraz ağırbaşlı olmalı!»

Suzan gülüyordu:

«Hoşuna gidiyorsa bırakayım sana. Naylon çamaşırların eksikse tamamlarsın. Esanslar... viskiler... Amerikan sigaraları...»

«Mersi! Kendini beğenmiş erkeklerden hoşlanmam. Var, hayırını gör! Söyle canım, kiminle gidiyorsun? Şu bankadaki çocukla olmasın sakın. Adıııı... Nejat mı, Necdet mi, neydi?»

«Haydi ordan sen de... Onunla altıbuçuk matinelerine gidilir ancak... Tam iki saat elimi bırakmaz. Şair çocuktur. Şiirleri de var. Aman ne şiirler!»

«Kimin için yazmış?»

«Kimin için olacak, benim için tabii... Bütün gün kapımın önünde... Geçen gün başı bizim pencerede geçerken bir kamyon çıktı karşı sokaktan... Az kaldı altına gidiyordu. Çok salak şey, çoooook!»

«Sana bir şey diyeyim mi? O çocuk senin için dolaşmıyor o sokakta:.. Sizin üstünüzde elektrikçiler oturuyor ya...»

«Eeee? Elektrikçi Şadan!»

«Karısını hiç pencerede görmedin mi?»

«Jülideyi mi?»

«Evet Jülideyi. Yoldan bir delikanlı geçmesin! Yarı beline kadar sarkıyor! Gördün sen de tabiii...»

«Görmez olur muyum. Yiyecek gibi bakıyor bir erkek geçti mi... Sporculardan sürü sepet arkadaşları var. Maç günleri doğru Stadyum!.. Arlanma, sıkılma yok karıda. O tiyatro senin, bu sinema benim sürtüyor. Kocası ne yapıyor diyeceksin.. Ağzını açıp bir şey söylediği yok. Nerde bizim Numan, nerde o zavallı!»

Kürk mantosunun kolunu sıyırıp altın saatine baktı:

«Tuuuh, Sabahatciğim, geç kaldım. Kiminle mi gidiyorum?.. Yorma kendini, bilemezsin. Ne garaj sahibi, ne o maliyedeki çocuk... İkisiyle de dargınım. Bunlara yüz vermeğe gelmez hiç... Randevularım sıraya koyacağım diye uğraşmaktansa, bir dargınlık çıkarırsın, olur biter. Lise öğretmenine de yol verdim bugünlerde. Şu Kalafat yerindeki hiyara da. Bırak şu kıtıpiyozları!..»

«Pekiy, kime gidiyorsun canım!»

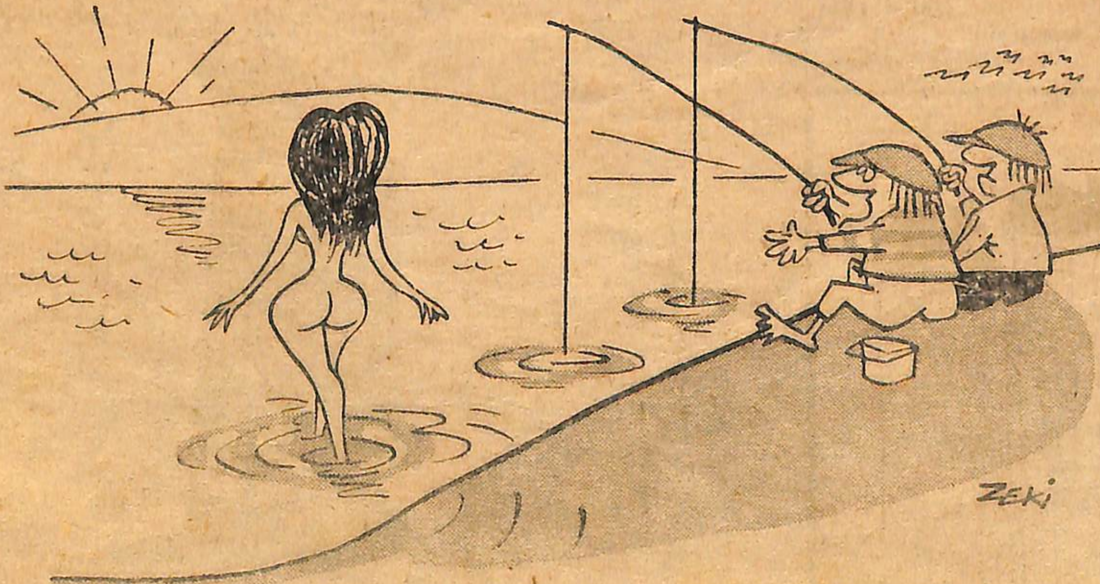
«Yeni tavladığım bir oto parçacısına. Herif dangul dungul ama, öyle şık garsoniyeri var ki, hiç ummazsın! Bir de pikap... Aman Sabahatciğim, ne pikap!.. Müzeyyenden tut, Zeki Mürenine kadar... Sonra bir büfe...... Viski dersen su gibi!.. Havyar dersen boncuk boncuk!.»

Saatine bir kere daha baktı. Seslendi içerdeki kızına:

«Seviiil! Üzme halanı sakın! Karışmam sonra! Üzersen bir dahaki sefer seni de götürürüm dişçiye!.. Hadi, Allaısmarladık Sabahatciğim. Erken gideyim de erken döneyim. Geç kaldım mı Numan fitil fitil burnumdan getirir. Koca dediğin Elektrikçi Şadan gibi olmalı. Karı maça gideceğim diyor, giiit! Tiyatroya gideciiim! Giiit! Sinemaya! Giiiit! Konsere! Giiiiit! Herifin umurunda mı?.. Bizimki koca değil, ahlâk zabıtası müdürü.. Göz açabilirsen aşkolsun. Herkese koyun kuzu gelir. Bize de çakal! Nerde öyle kocalar Sabahatciğim!..»

Rıfat ILGAZ

— Heey... Balıkları ürkütüyorsun abla!

Yazısız

Tohumlar

İki bahçeyi birbirinden ayıran çitin üzerinden bir köylü, derince bir çukur kazmakta olan komşusuna bakar ve:

— Ne yapıyorsun orada? diye sorar.

Öbür köylü cevap verir:

— Tohumlarımı ekmek için toprağı kazıyorum...

— İyi ama sen tohum değil, o çukura benim piliçleri doldurmuşsun...

— Tohumlar piliçlerin içinde de ondan...

* * *

Perhiz!

Hayatının son yıllarını hasta olarak geçiren John Barrymore'a doktoru çok sıkı bir perhiz vermiş, yemeği, içmeği, yorulmayı, yürümeyi, konuşmayı hasılı her şeyi yasak etmişti. Bir akşam çok hafif yemeğini yedikten sonra hizmetçici Barrymore'a sordu:

— Başka bir şey ister misiniz efendim?

Hastalığına rağmen şakacılığını kaybetmeyen John Barrymore gülümsedi:

— Evet; lûtfen bana bir posta pulu getirin! Bu akşam biraz okumak istiyorum da...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

ULAN, ŞU ÇİNGENENİN NE OLDUĞUNU BİRGÜN ÖĞRETİRİM BEN SANA...
NEREYE GİDECEĞİZ?
ELİNİN KÖRÜNE!.. KOMSERİN YANINA ÇIKACAKSINIZ!

KOMSER, ÖNCE ÖTEKİLERLE KONUŞTU.
BUNLAR BİRAZ FAZLACA İÇMİŞLER.. BAŞKA KABAHATLERİ VAR MI?..
HAYIR, CADDEDE SIZDIKLARI İÇİN KARAKOLA GETİRMİŞTİK!
SALIVERİN!

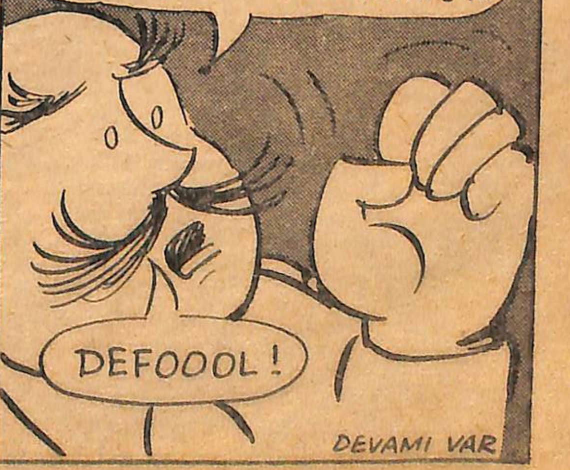

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 86 —

Eddie, «Seni kaybetmek istemiyorum,» dedi. «Bir çare bulmam lâzım.»

Caroline, «Beni düşün,» diye fısıldadı. «Yalvarırım... Beni düşün.»

* * *

Ertesi günü büroda hâlâ perişandı. Maamafih yavaş yavaş kendine de geliyordu, çünkü Eddie bir çare bulacağını vad etmişti ona. Belki kızının senenin yarısını babasının yanında geçirmesine müsaade ederlerdi. Caroline Eddie'yi mesut etmek için başkasının çocuğunu büyütmeğe, onu sevmeğe, onun annesiymiş gibi hareket etmeğe de hazırdı. Ne karışık işti bu. Fakat Eddie muhakkak bir çaresine bakacaktı. Genç kız holde Mike Rice ile karşılaştı.

Adam sevgiyle, «Merhaba,» dedi. «Son zamanlarda sana dikkat ettim, âşıkmış gibi bir halin var.» Eğilerek dikkatle Caroline'in yüzüne baktı.

Genç kız da gülmeğe çalışıyordu. «Öyle... Aşığım...»

Mike hakikaten memnun olmuştu. «Anlamıştım zaten... Dürüst, genç bir bekâr değil mi?»

Caroline mırıldandı. «... Evet.»

Mike başını salladı. «Bunu da tahmin etmiştim. İnşallah çok mesut olursun Caroline.»

Genç kız, «Teşekkür ederim,» diyerek hemen Mike'in yanından ayrıldı. O kadar fena olmuştu ki.

Saat onikide Eddie'yle otelde buluştu. Genç adamın açık bavulu köşedeki masanın üstünde duruyordu.

Eddie hemencecik Caroline'e sarıldı. «Beni seviyor musun?»

— «Evet.»

— «Hakikaten seviyor musun?»

— «Evet, hakikaten seviyorum.»

Eddie genç kızın saçlarını okşayarak, «Her şey düzelecek o halde,» dedi. «Birbirimizden bir daha ayrılmayacağız.»

— «Sen ne zaman hareket ediyorsun?»

— «Yarın akşam üzeri beş uçağına bineceğim. Bavulumu şimdiden hazırlamağa başladım, zira o adamlarla gidip yemek yiyeceğim. Hava meydanına benimle birlikte gelirsin değil mi?»

Caroline, «Evet,» dedi. Tabii gelirim, sevgilim. Peki sonra ne olacak? Sonradan ne yapacağız?»

— «Her şey halloldu. Bir ay sonra New York'tan ayrılabilir misin?»

— «Bir ay...» Caroline nefes alamıyordu. «Evet.»

— «İşini bırakman lâzım. Buna üzülür müsün?»

Caroline, «Üzülmem,» diye cevap verdi. «Üzülürmüyüm hiç?»

— «Sana Dallas'da iş buldum. Bu pek kolay olmadı. Neyseki şansım varmış da bu işi buldum. Dallas'da zengin, acaip bir adam var. Bir kitap yazacak. Kendisine yardım edecek birini arıyor. Senin bu sahada çok tecrüben var. Yani tam sana göre bir iş bu. Sana ismini adresini vereyim, kendisine hemen bir mektup yaz.»

— «Olur.» Caroline Eddie'nin beline sarılmış, başını da göğsüne dayamıştı. «Olur, sevgilim. Fakat benim işe ihtiyacım yok. Evleninceye kadar Dallas'da oturabilecek kadar param var.» Başını kaldırıp Eddie'nin yüzüne baktı. «Tabii paraya ihtiyacımız olacaksa o başka. O zaman memnuniyetle çalışırım.»

— «Caroline... Caroline... Beni seviyorsun, değil mi?»

— «Sevdiğimi biliyorsun.»

— «Seninle evlenemem. Bunu sana söyledim.»

Caroline geri çekildi. «Ne demek istiyorsun?» Yüzünde hayretle karışık bir korku ifadesi belirmişti. «O halde Dallas'a gelmemi neden istiyorsun?»

— «Beraber olmak için. Ebediyen beraber olabilmemiz için. Sen de bunu istemiyor musun?»

— «Nasıl beraber?» Genç kız ıstırap ve utançla titremeğe başlamıştı. Zira Eddie'nin ne demek istediğini anlamıştı, fakat bu korkunç teklife inanmak istemiyordu.

Eddie, «Beraber,» dedi. «O işe girersin, bir de güzel apartman tutarsın. Ben de gelir seni görürüm. Bana yakın olursun. Seninle haftada en aşağı iki defa beraber öğle yemeği yeriz... Bunu yapabilirim... Bir iki akşam seni evinde ziyaret ederim. Her gün telefonla konuşuruz. Hattâ bazan hafta sonlarında da kaçamak yapar...»

Caroline, «Beraber öğle yemeği mi yeriz?» diye haykırarak Eddide'nin sözünü kesti. Sonra, sevgilisine değil de yanlışlıkla Eddie Harris'e çok benzeyen bir yabancıya sarılmış gibi bir tavırla geri geri giderek bağırdı. «Karından ve hürmete şayan evli arkadaşlarından kurtulabildiğin zaman bir iki akşam beni ziyaret edeceksin demek? Hafta sonları? Ve ben ilânihaye herkesten saklanarak, utanç içinde yapayalnız yaşayacağım, öyle mi? Benim ne olmamı istiyorsun sen?»

Eddie sapsarı kesilmişti. «Benimle beraber olmanı istiyorum.»

— «Ne zaman? Serbest kaldığın gecelerde mi?»

— «Carolina, seni her zaman göreceğim. Daima...»

O kelimeyi söylemek istemiyordu Caroline... Eddie'yi incitmemeke istediği için değil, fakat o sözü söyler söylemez bütün bunların hakikat olduğunu iyice anlıyacağından, daha da fazla ıstırap çekeceğinden korktuğu için... Fakat bu kelimeyi söylemesi, bunu Eddie'nin yüzüne çarpması, onun bunu kasdedip kasdetmediğini artık anlaması lâzımdı. Maamafih o anda, Eddie'nin bu ithamı reddedeceğini umduğunun da farkındaydı. «Senin metresin olmamı istiyorsun, değil mi?»

Eddie, «Bunu söyleme,» diye fısıldadı. «Çirkin bir kelime bu.»

Caroline, «Vaziyet de çirkin,» dedi. Eddie'nin kollarına atılıp, bütün bunların doğru olmadığını söylemesi için yalvarmağı istemesine rağmen, bir kaç adım daha geriledi. Eddie onu sevdiğini, bütün bunların çirkin bir şaka olduğunu söyleseydi ya... Caroline bir adım daha geriledi. «Sen bunu demek istemiştin değil mi?»

Eddie yavaşça, «Bizim için çirkin bir şey olmayacak,» diye cevap verdi. «Biz bunu... değişik bir hale sokacağız.»

— «Demek bulduğun hâl çaresi bu? Bu sayede her ikimiz de mesut olacağız. Yirmi sene sonra ben yine Dallas'daki o küçük apartmanda oturacak, gelip benimle öğle yemeği yemeni, gece benimle sevişip sonra karına dönmeni bekleyeceğim. Kırk üç yaşında olacağım o zaman... Çocuklarım veya hakiki bir evim de olamıyacak... Beni hakikaten sevecek birine ihtiyaç duyacağım... Sen kimseyi incitmek istemediğin için ben bu hale düşeceğim.»

Eddie cevap vermedi. Dudağını ısırarak Caroline baktı, sonra başını çevirdi. «Beni... neredeyse ağlatacaksın.»

— «Öyle mi?»

Genç adam, «Evet,» makamında başını salladı.

Caroline mırıldandı. «Ben bir şey yapmış değilim ki. Sadece sana bildiğin şeyi açıkça söyledim.» Genç kız birdenbire ağlamağa başladı.

Odanın ortasında durmuş, elleri yüzünde ıstırap ve ümitsizlikle hıçkırıyordu. Eddie iki adımda onun yanına gelerek, kollarına aldı. Genç kız nihayet başını kaldırıp baktığı zaman Eddie'nin de yanaklarından yaşların süzülmekte olduğunu gördü. «Yalvarırım...» diye fısıldadı Caroline, daha fazla bir şey söyliyemedi.

Eddie, «Ağlama, sevgilim,»

— Eyvahlar olsun, şimdi ne yapacağım?.

diyordu. «Ağlama... Seni seviyorum... Çok seviyorum.»

Caroline, «Benden fazla sevdiğin bir şey var,» dedi. «Bu yüzden bana karşı duyduğun sevgiye bile aldırmıyorsun. O nedir? Onu bilmek istiyorum.»

Eddie cevap vermedi. Ve o zaman Caroline sualinin cevabını da almış oldu.

Eddie'nin banyosuna girerek, yüzünü yıkadı. Fakat yüzünü boyayamıyacak kadar yorgundu. Zaten artık aldırmıyordu da. Ağır ağır oturma odasına geçerek ilk buluştukları gün oturdukları koltuğa çöktü. Ellerini kenetliyerek, ağır ağır nefes almağa, hıçkırmamağa çalıştı. Bir saat sonra ne yapacağını bile düşünecek halde değildi.

Eddie ona dokunmadan yanına oturarak, üzüntülü gözlerini genç kızın yüzüne dikti. «Hemen cevap verme. Teklifimi düşün. Şimdi, «Evet,» veya «hayır,» deme... Düşün... Cevabını yarın buluştuğumuz zaman söylersin. Yalvarırım, iyi düşün.»

Caroline cevap veremedi.

— «Caroline? Düşünecek misin?»

Genç kız nihayet, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Düşüneceğim.» Fakat o anda bile bunun olamıyacağını, Eddie'nin istediği tarzda yaşayamıyacağını biliyordu. Fakat tekrar buluştuktan sonra Eddie'yi yeniden kaybetmek, ikinci ölüm gibi bir şeydi.

Nihayet Eddie uzanarak elini tuttu. «Eğer sen bana gelmezsen, gelecek yaz ben buraya gelirim. Bu kabil... Bir hafta kalırım. Hiç olmazsa o zaman beraber oluruz.»

Caroline, «Senede iki defa,» diye mırıldandı. «Sadece bu ümitle mi yaşayacağım?»

— «Belki sen Dallas'a gelirsin.»

Caroline başını salladı. Sonra genç adamın elini, bileğini, parmaklarını okşadı. Zira hiç olmazsa o anda Eddie ona aitti, ona istediği gibi dokunabilir, ona sarılır ve onu severdi. Genç kız, «Aramızdaki farkı bilmek ister misin?» dedi. «Sana söyliyeyim. Sen yarın buradan gideceksin. Helen'e, arkadaşlarına, işine, o rahat hayatına döneceksin. Beş sene sonra Helen'le bir seyahate çıkacaksınız. Meselâ Rio de Janeiro gibi romantik bir yere gideceksiniz. Bir gece Rio'da, büyük, lüks otelde, yemek saatinde karın giyinirken, sen de aşağıya bara ineceksin. Bir içki ısmarlayacak ve kadehini alarak terasa çıkacaks'ın. Öyle yerlerde daima teras vardır... O güzel tropik geceyi seyredecek, bardan akseden müziği dinleyecek ve içkini içeceksin... İşte o zaman beni düşünecek ve hoş bir şekilde üzüleceksin. Hoş bir şekilde üzüleceksin ya... İşte o kadar...»

Yazısız

* * *

30

GREGG

David Wilder Savage'in apartmanında, merdivenlerin yukarısındaki gölgeler arasında oturan Gregg, karanlıktan korkan on üç on dört yaşında küçük bir kıza benziyordu.

David içerideydi, o kızla beraberdi yine...

Her zamanki gibi yine plâk çalıyordu. Kulağını duvara dayadığı zaman pikapın oturma odasında olmasına rağmen, müzik sesini duyabiliyordu. Gregg' in yanağını dayadığı yere biri bir şeyler yazmıştı. Hem de renkli kalemle. «Johnny'den nefret ediyorum.» Nedense bu Gregg'in pek garibine gitmişti, gözlerini kapayarak kendi kendine güldü. Johnny'den nefret ediyorum. Johnny'den nefret eden kimdi? Gregg, «Herhalde bir kız,» diye düşündü. «Johnny' nin fena muamele ettiği veya sadece aldırmadığı bir kız. Kendi kendine memnun memnun, «Johnny'den nefret ediyorum,» diye tekrarladı. «David'den nefret ediyorum. Hayır, onu seviyorum. Seviyorum. Nefret ettiğim Gregg.»

Aşağıdan ayak sesleri gelince hemen gözlerini açtı. Biri sendeleye sendeleye yukarı çıkıyordu. Gregg'in kalbi çarpmağa başladı. Gece yarısından sonra gelen kimdi? Belki de bir sarhoş veya daha korkunç biri. Gelenin kendini görmemesi için dua ederek duvarın kenarına sindi.

Kendi kendine, «Defol,» diyordu. «Defol, defol...» Böyle düşündüğü takdirde adamın gideceğinden de emindi. «Defol... Defol... Senden nefret ediyorum. Beni yalnız bırak.. Defol.» Fakal seyrek siyah saçlı bir adamın ağır ağır, soluyarak merdivenlerden çıktığını görüyordu. İri vücutlu adam sağa sola yalpa vuruyor, bacağı trabzona çarpıyordu. Daha burnuna viski kokusu gelmeden, Gregg adamın iyice sarhoş olduğunu anladı.

Adam sahanlıkta bir an durarak, derin derin soludu. Sonra Gregg'in bulunduğu yere doğru çıkmağa başladı. Evvelâ genç kızı görmedi... Duvarın dibine iyice büzülmüş olan Gregg'e adam dev kadar iri gelmişti, üstelik vücudu bütün merdiveni kaplıyordu. Hem paltosunun ve hem de ceketinin önü açıktı. Kolu da yırtılmıştı. Sokakta yere yuvarlanmıştı anlaşılan. Gregg evvelâ onun yüzünü gördü. Bembeyaz bir çehre... Hiç de zeki olmayan bir ifade... Adam iyice nefes alabilmek için ağzını da açmıştı. Yanağı çamurluydu. Trabzona asıla asıla çıkıyordu. Sonra birdenbire Gregg'i farkederek durakladı.

— «Hey...» dedi.

Gregg cevap vermedi.

— «Hey, küçük!»

Gregg'in kalbi o kadar hızla çarpıyordu ki, gözlerinin önünde kızıl benekler uçuşmağa başlamıştı. «Defol,» didye düşündü. «Defol! Defol! Yanıma yaklaşma!»

Adam tekrar merdivenlerden çıkmağa başladı, fakat Gregg'i görmüştü artık, ona doğru geliyordu. Gregg ne yapacaktı? Aşağı mı kaçacaktı? Yukarı mı? «Kaç,» dedi kendi kendine. «Kaç! Nereye kaçarsan kaç!» Adamla sahanlık arasında dört basamak kalmıştı. Sarhoşun beli Gregg'in gözleriyle ayni hizadaydı.

(Devamı var)

Zamane çocuğu!

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

KUÇEROYA KARŞI

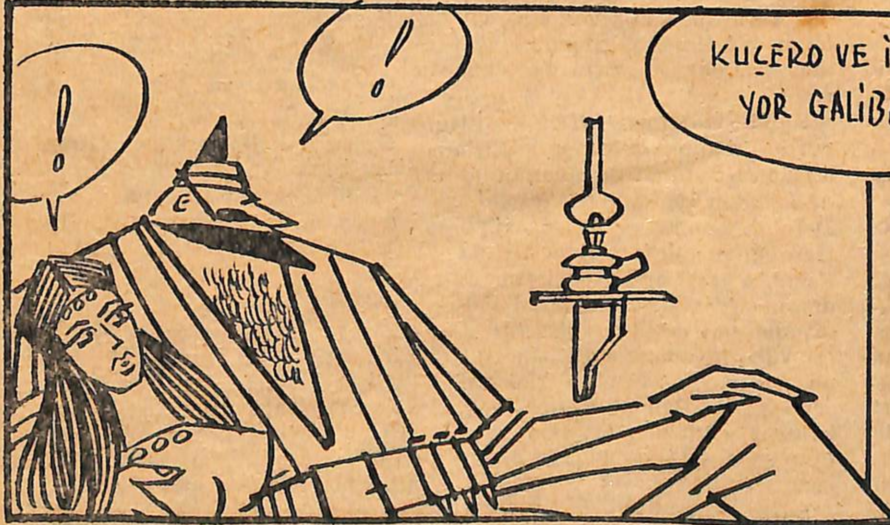
32

NÖBETTE BEKLEYEN FETTULLAH UFUKTA ÜÇ ATLI GÖRÜR...

DEVAMI VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Bir yaprak daha ver, bu gece hava soğuk!

İskoçyalının ziyafeti

İskoçyalı dostlarına yemeğe dâvetli olan Londralı, bu ziyafet boyunca gayet garip bir durumla karşı karşıya kalmıştı. Ordövr yenilirken koca sustu ve yedi, karısı ise durmadan konuştu; sonra ikisi birden dışarı çıkıp ilk yemeği getirdiler. Bu defa koca durmadan konuştu ve bir şey yemedi, karısı ise sustu ve yemek yedi. İkinci ve üçüncü yemeklerde bu durum böyle münavebe ile devam etti. Londralı ise şaşkın şaşkın onları seyrederek ikram edilenleri yedi. Ertesi gün bu olayı bir arkadaşına anlatıp ne kadar şaşırdığını söyleyince arkadaşı güldü:

— Bunda şaşılacak ne var! dedid. Anlamadın mı durumu? O kadar hasistirler ki ayni takma dişle ikisi de idare ediyorlar.

Cimrilik yarışı!

Normand'ların ve İskoç'ların cimrilikleri meşhurdur. Fakat bu hikâyede İskoç'ların Normand'ları gölgede bıraktıkları anlaşılıyor.

Bir Normandiyalı kahvede bir İskoçyalının yanındaki masaya yerleşip içki ısmarladı ve bunu getiren garsonla derhal ahbaplığa başladı:

— Azizim sen Normandiyalı'ya benziyorsun! Karın mı Normandiyalı? Ne tesadüf! Ben de Normandiyalıyım... Eee işler nasıl? Kazancın yolunda mı? Patronla aran iyi gidiyor mu? Kaç çocuğun var? Üç tane ha! Alâ...

Bu sohbetten sonra Normand içkisini içti, biraz daha oturdu ve şapkasını alıp kapıya doğru yürüdü. Arkasından seğirten garson:

— Mösyö, dedi; içkinin parasını ödemediniz!

Normandiyalı gayet şaşkın bir tavır takınarak:

— Yanılıyorsun dostum, diye cevap verdi; ödedim... Daha deminden ödedim...

Garson bu cevap üzerine biraz bozulduysa da içinden:

— Herhalde adamcağız unuttu; diye düşündü; ben de ısrar edip mahçup etmiyeyim. Zira hiç te gururlu bir adam değildi, benimle o kadar ahbaplık etti ki...

Sonra:

— Peki efendim, dedi; herhalde ben unuttum para verdiğinizi; özür dilerim, güle güle...

Yandaki masadan bu olayı seyreden İskoçyalı kendi kendine söylendi:

— Bu pis Normand içkisini beş para ödemeden içip gitti; ben bir viski için neden para verecekmişim?..

Az sonra o da garsona seslendi:

— Dostum işler bugün çok sıkı galiba; havalar da ne güzel değil mi?

Fakat garson sadece:

— Güzel, evet çok güzel! deyip uzaklaştı...

İçinden:

— Bu İskoçyalı da bana ayni oyunu oynamak istiyor ama, dedi, yürümez böyle... Ahbaplık et sonra beş para vermeden çek git! Yağma yok!

Garsonun bu umursamazlığına oldukça bozulan İskoçyalı bir müddet daha oturdu, sonra o da şapkasını alıp yerinden kalktı. Tetikte bekleyen garson derhal İskoçyalının karşısına dikildi. Fakat beriki onun ağzını açmasına fırsat vermeden gayet pişkin gülümsedi:

— Sahi; bakın unutuyordum da paranın üstünü sizden almadan gidiyordum az daha!..

— Evlenirsek, beni böyle pahalı yerlere götürmekten kurtulursun!

İdrar tahlili

Amerika'da hem sandviç, hem tuhafiye, hem ilâç satan kocaman eczanelerden birine bir müşteri girer ve sorar:

— İdrar tahlili yapıyor musunuz?

Kalfa:

— Evet, der; yapıyoruz!..

Müşteri, ciddî bir tavır takınır:

— O halde, ellerinizi yıkayın ve lûtfen bana bir sandviç hazırlayın!

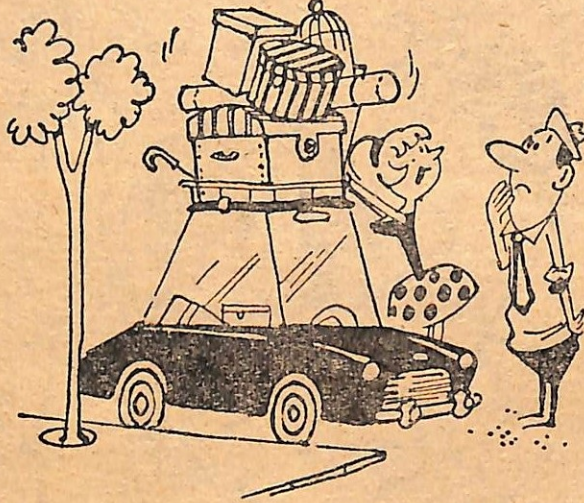

— Emekli trafik memurları piyangosunu almak için hızlı sürüyordum!

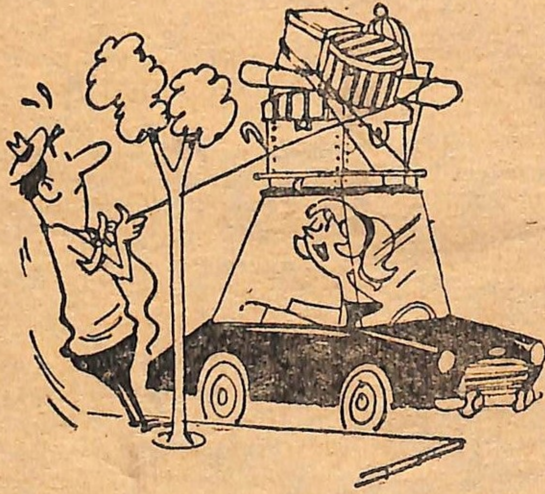

— Yapma sevgilim, birisi görecek!

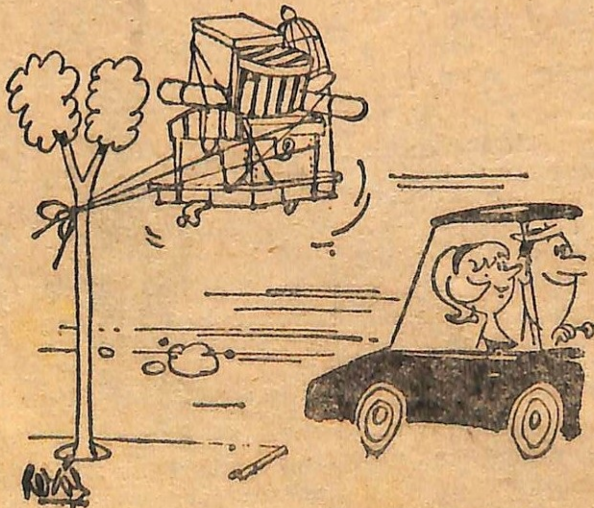
Dünya Karikatürleri

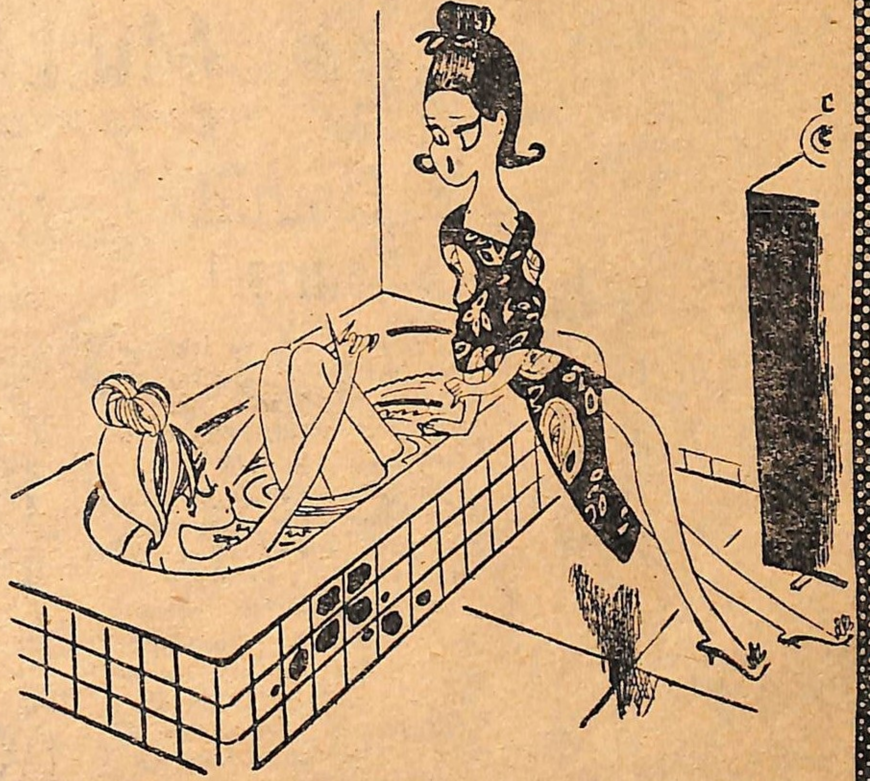

—İŞTE, EŞYAMIZ BU KADAR!

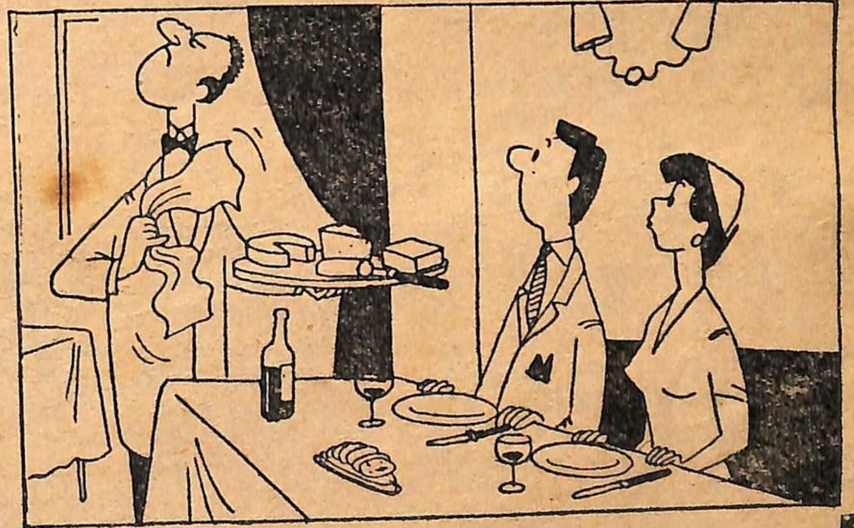

—AMAN İYİ BAĞLA!

—ÇOK NÂZİK ADAMDIR BİRİNCİ KOCAM, İKİNCİ EVLENİŞİMİN YILDÖNÜMÜNDE MUTLAKA BİR DEMET ÇİÇEK YOLLAR...

GARSON — PÜÜÜFFF...

—ŞUNA BAK, NE MESUT GÜLÜŞÜ VAR...
—ELBET, SIRTINDAKİ KÜRKE BAKSANA...

221

1963 yılının 2 inci çekilişinde

15 apartman dairesi

ve

500.000 liralık çeşitli para ikramiyeleri

1 adet	100.000 LİRA
10 adet	5.000 LİRA
150 adet	1.000 LİRA
200 adet	200 LİRA
1600 adet	100 LİRA

Bu çekilişe girebilmek için birikmiş paralarınızı en geç

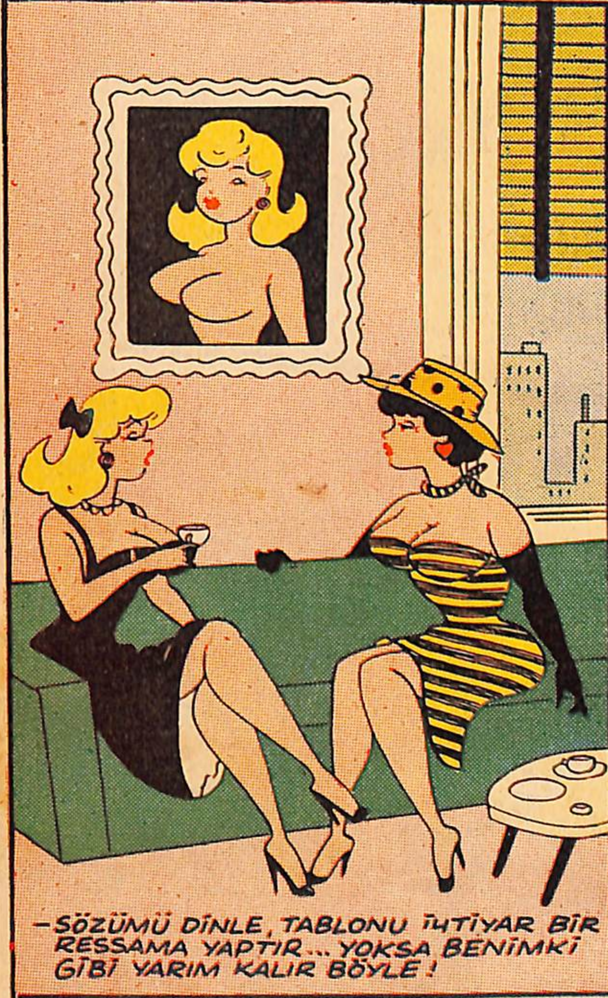
22 MAYIS

akşamına kadar bankamıza yatırmalısınız.

YAPI ve KREDİ BANKASI

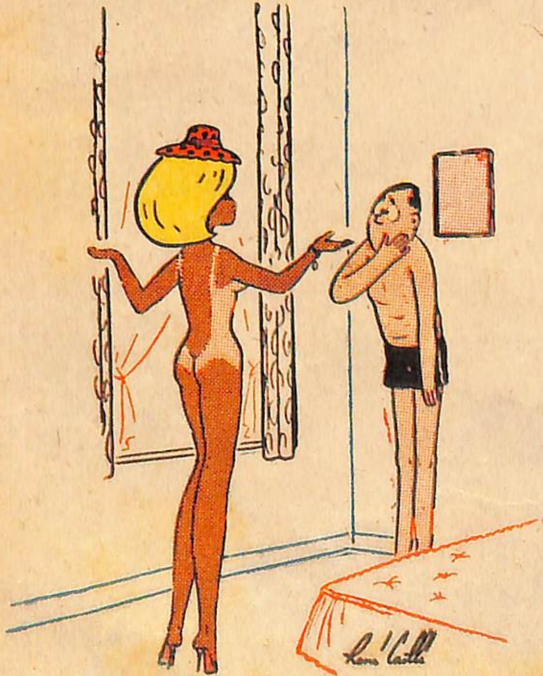
Akbaba

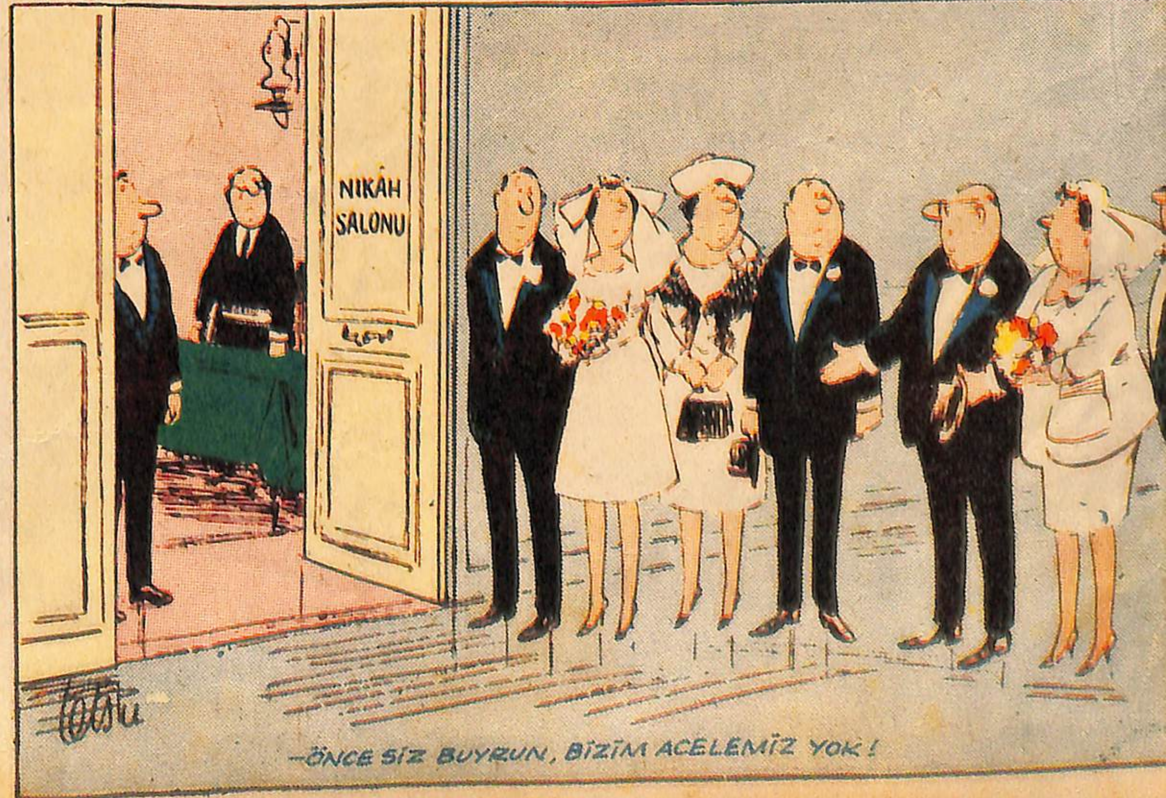
–SÖZÜMÜ DİNLE, TABLONU İHTİYAR BİR RESSAMA YAPTIR... YOKSA BENİMKİ GİBİ YARIM KALIR BÖYLE!

–AMAN NE KISKANÇ ADAMSIIIN.. VALLAHİ YANIMDAKİ KOCAM!

–BAK BU YAZ MAYO ALMASAM DA OLACAK YANMAMIŞ YERLER BE YAZ MAYO GİBİ DURUYOR!

–ÖNCE SİZ BUYRUN, BİZİM ACELEMİZ YOK!